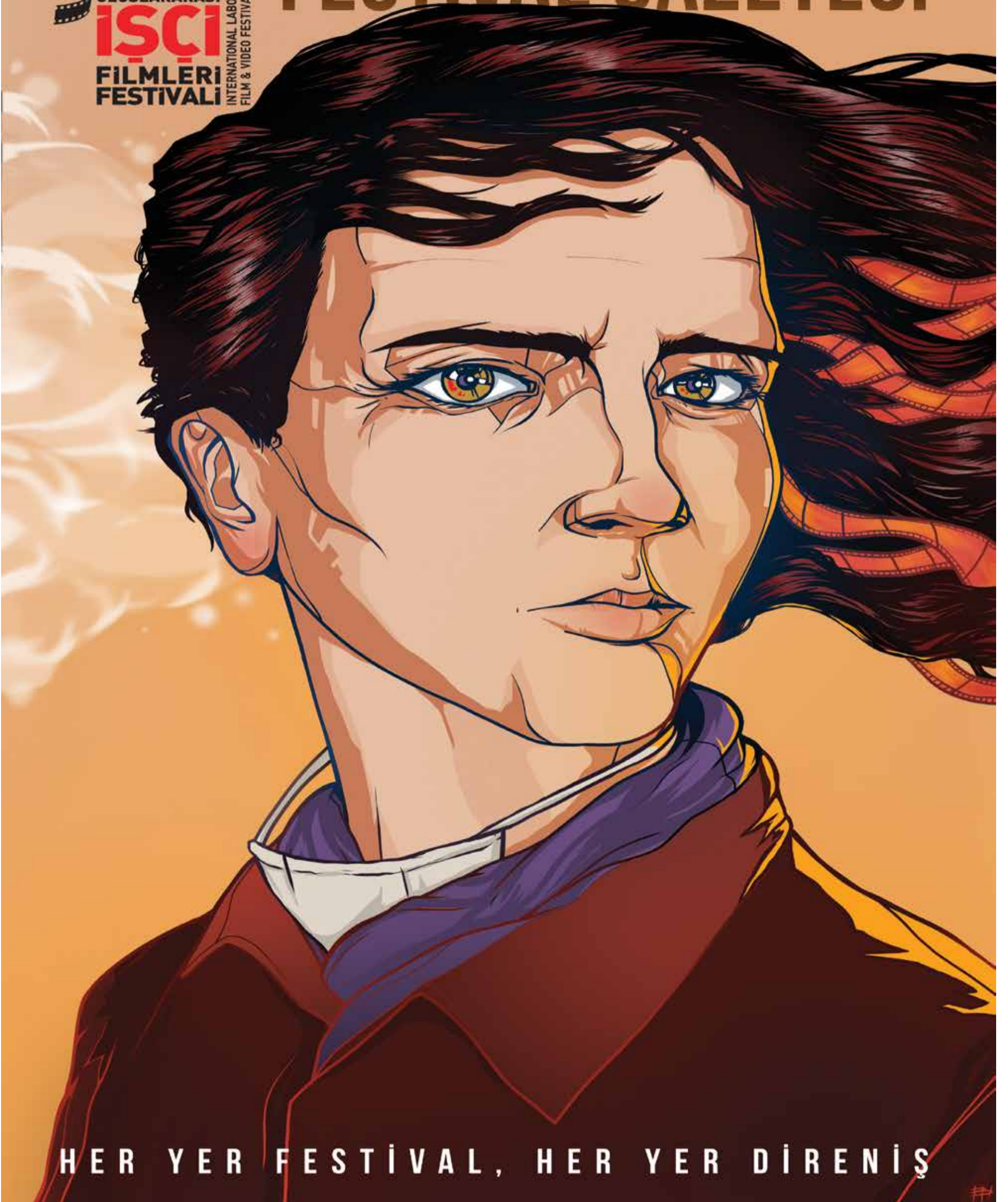

9. ULUSLARARASI İŞÇİ FİLMLERİ FESTİVALI FESTİVAL GAZETESİ

HER YER FESTİVAL, HER YER DİRENİŞ

Her yer festival Her yer direniş!

Geçtiğimiz yılın mayısında İstanbul Gezi Parkı'nda başlayan ve İstanbul'un, Ankara'nın, İzmir'in Adana'nın, Antalya'nın, Antalya'nın ve Türkiye'nin dört bir yanındaki şehirlerin başlıca meydanlarını işgal eden UMUT, Uluslararası İşçi Filmleri Festivali'nin dokuzuncu yılında V for Vendetta filmi'nin ünlü maskesi ile "V" ve "Kırmızı Kadın", Şarlo ile Karagöz'ü de yanına alarak kol kola halaya duruyor. Sevgili Aydan Çelik her yıl olduğu gibi festivalin karakterleri Karagöz ve Şarlo ile temamıza en uygun şenlikli direnişi çizdi.

Dokuzuncu kez hazırladığımız festivalde seçtiğimiz filmlerimizi begeneceğinizi umuyoruz.

Gezi filmleri, kadın ve kadın işçi filmleri, barınma ve kentsel dönüşüm filmleri, göçmen filmleri, mevsimlik tarım işçileri filmleri, dünyadan ve Türkiye'den işçileri anlatan tam 88 adet animasyon, kısa, uzun kurmaca ve belgesel seçtik.

Direnşimizi, direnme nedenlerimizi unutmamalıyız, hep hatırlayalım diye bu yıl 15 adet Gezi filmi seçtik.

Yeryüzü Aşkın Yüzü Olunca ya Dek', 'Ben Bir Slogan Buldum: Annem Benim Yanımda', 'Gezi'nin Ritmi', 'Direnen Sevgi', Leviathan'la Yaşamak, 'Ali: Düşlerinde Özgür Dünya', 'Gezi Tanıklığı', 'Çapulcu Zamanlar', 'Resist-Diren', 'Ağaçlarla Başladı: Gezi Parkı'nda İsyân', 'Çünkü Ben Bu Parkı Seviyorum', 'Türkiye'nin Halk Ayaklanması: İstanbul Yükseliyor', direnişte kaybettiğimiz yoldaşlarımızın annelerinin anlatıldığı 'Anne' belgeseli ve Fatih Pınar'ın Gezi

direnşini konu olan kısa filmlerinden oluşan 'Kısaca Haziran Direnişi'

İşçilerin, yoksulların toplumun en altındakilerin en önemli sorunu olan barınma, kentsel dönüşüm üzerine filmleri seçtik. İtalya'dan 'Kentin Üzerinden Eller' ve 'Megafonlu Adam', Japonya'dan başka bir park mücadelesi 'Yaşamak', 'Tehcir Hikayeleri', 'Ankara'nın Güneydoğusu', '1457 Ankara', İzmir'den 'Bina Bina Kent', 'Gecekondu Mahallesi', Animasyonlardan oluşan 'Kent ve Çocuk' filmleri bu filmlerden birkaçı.

Hem kadın, hem yoksul hem de kadın işçi olanların öykülerini anlatan filmler var listemizde: Almanya'ya İşçi olarak gitmiş ve eşinden şiddet görürken bir işçi olarak Almanya'da var olma savaşı vermiş Kıymet'in öyküsü; Mısır'da cinsel tacizle mücadele yürüten Mariam Kirillos'un öyküsü; Senegal'de kadın sünneti üzerine mücadeleyi anlatan Moolade, Zerre'de işçi bir kadın olarak ayakta durmaya çalışan Zeynep'in öyküsü; Diyarbakır'da kadın kimliği ve kadına şiddeti anlatan Ayna Gördü; Adana'da 3 şoför kadının mücadelesini anlatan Pedallar ve Topuklar; ev işçilerinin öykülerini anlatan 'Külkedisi Değiliz'.

Mevsimlik tarım işçilerini anlatan Pikolo ve Soğan, Parça başı Ostim,

İnşaat işçilerini anlatan Ekmek Beton ve Güller, Kazova Direnişi, Ha-

va-iş direnişini anlatan Yer Gök Direniş; Deri Tekstil işçilerinin hayatını anlatan Çıplak Ayaklı Aydınlık

İşçilerin hocası Süleyman Üstün'ün hikayesi İşçi Sınıfının Süleyman'ı;

İş kazası geçiren bir inşaat işçisinin öyküsü 'Baba' Türkiye'den diğer işçi filmlerinden sadece bazıları.

5 tanesi kurmaca, 2 tanesi animasyon olmak üzere 25 adet uluslararası film seçtik.

Gezi komünü ile yaşadığımız

Komün deneyimini Paris Komününün anlatan La Commune-Komün filmi ile yeniden hatırlayalım istedik.

Faşizmi iliklerimiz kadar hissettiğimiz bugün seçimle büyük bir çoğunlukla iktidara gelen Hitler'in Faşizmini en iyi gösteren filmlerden birisi "Sıradan Faşizm" i listemize

aldık. Rus işçilerinin mücadelesinin beyazperdedeki en güzel örneklerinden birisi 'Dünyayı Sarsan 10 gün', İtalya işçilerinin mücadelesini anlatan 'Savaş Sanatı Üzerine', yönetmenin de konuk olarak katıldığı 'İngiliz İşçi Sınıfının Durumu', İsveç'teki Türk işçilerini anlatan ünlü Otobüs filmine gönderme yapan 'Otobüsten İndiler: Son Durak Stockholm', Almanya'daki Türk işçilerinin öyküsünü 'Elif'in Erkekleri' filmi ile bir Alman yönetmen anlatmış. Kıbrıs'ın göçmen işçilerini anlatan 'Kıbrıs'ın Öbürleri' seçtiğimiz

Uluslararası filmlerden.

Özellikle yoksul Afrika'dan daha iyi bir hayat için 'Batı'ya göç eden ama uğradıkları her ülkede en kötü işlerde çalışmak durumunda kalan göçmenleri anlatan filmleri gösteriyoruz. 'Dileğim Barış Olsun' ile çocukların gözünden barışı gösteriyoruz; Berfo Ana'nın 33 yıllık direnişini gösteriyoruz; 'Roboski Adalet İstiyor' ile Roboski unutulmasını istiyoruz. Türkiye'deki Romanlar, Dom'ların bilinmeyenlerini anlatan 'Buçuk'; "Çocuğunuz size eşcinsel olduğunu açıklasa ne olur?" sorusunu soran 'Benim çocuğum'; Bir bölgede sistematik bir asimilasyonu anlatan 'Olağan Haller'i; Yoksul çocukları eğiten 'Gönüllü Eğitimci'ni; 'Medya: Gizlenen Gerçekler' ini beyaz perdede gösterelim istedik.

Bu filmler İstanbul Ankara İzmir ve Diyarbakır'da 1 Mayıs'tan itibaren sinema salonlarında, mahallelerde, Diyarbakır'ın ilçelerinde, Çapul TV İnternet Salonu'nda gösterime girecek. Daha sonra şehir şehir dolaşacak. Kıbrıs'a ve Londra'ya uğrayacak.

9 yıldır sponsorsuz, parasız ve yarışmasız bir festival olmanın gururunu yaşıyoruz.

Gelin, bu gururu bizimle paylaşın ve festivalimizin gönüllüsü olun.

Yüzlerce gönüllü ile hazırladığımız festivale katılın, filmleri izleyin, izletin.

Ama seyirci kalmayın!

Festival, bu yıl "Her Yer Direniş Her Yer Festival" söylemiyle sesleniyor, başlıyor. Bu, alıştığımız, yabancı olmadığı bir çağrı, davet; bir anlamda da bitmemiş/tüketilmemiş bir söylem. "Gezi'yle başlayan, güçlenen" direniş farklı seslere, kullanımlara ve türlere yer açmasıyla kendi "dilini" buldu. Eylemin ve direnmenin farklı yüzleri ve tezahürleri çokça görüldü, bu anlamda eylemin kendisi belli formülleri reddetmesiyle, alışıldık söylemleri parodileştirmesiyle ve çokça eğlenebilmesiyle "şenlendi, karnavallaştı". Burada "eylemi, direniş" sadece bir şenliğe, eğlenceye indirgediğim sanılmasın; tam da bu özelliklerin varlığında bir "çoğulluk, bir süreklilik, bir devamlılık" görüyorum. Bu noktada "Gezi Direniş" dair hazırlanan videolar, çekilen kısa filmler, hazırlanan belgeseller, yapılan okumalar gücünü, zekasını ya da esprisini bir yandan burada üretilen/dönüştürülen/ eğlenen dilden alırken bir yandan da bu üretimin kendisi de yeni bir dil/içerik ve tür olarak karşımıza

çıkacaktır. Örneğin, festivalin açılış gecesi izleyeceğimiz "140 Vuruş" video çalışması "Haziran Direniş"ndeki tweetlere dikkat çeken bir çalışmadır. Bu anlamda "heyecanla, öfkeyle, tepkiyle yazılan/yayılan /paylaşılan tweetler bu çalışmanın içeriğini oluşturan, besleyen bir özelliktedir. Çoğu tweetlerdeki esprili, zekice söylemler bizden dikkatli, uyanık bir okuma ve algı istemektedir. Böylelikle anlatılan "gerçeklik" yeni bir boyut kazanmakta ve gerçekliğin bu yönde, bu dilde temsiliyetine de kıymet verilmektedir. Yine aynı çalışmada eylemlerin, tepkilerin tüm canlılığıyla yaşandığı günlerde Vali Hüseyin Mutlu'nun "barışçıl, yumuşak" tweetlerine yer açılması devletin, iktidarın gerçeğini, söylemini açık etmiştir: Devlet dilinin, yaklaşımının nasıl sert, tahammülsüz ve iş bitirmeye yönelik olduğu ardından verilen, gösterilen görüntülerle hatırlatılmıştır. Böylelikle yönetmen, gündelik hayatımızda basit/sıradan bir noktada duran "140 karakterli" yazışmaların nasıl da kendi gerçekliğimizi

sunmada, belirlemede daha üst bir sraya yerleştiğini göstermiş; ama daha da önemlisi burada kullanılan, oynanılan dilin yeni bir gerçekliğin, yapının işareti olarak yorumlanmasına dikkat çekmiştir. Bu noktada, "direnş" ve "festival" temasına ben, bu çalışmanın düşündürdükleriyle yaklaşmak istedim. Bu anlamda, çeşit çeşit seslerin, seslenişlerin (Nerdesin Aşkı?) bir araya geldiği; eylemlerin, hareketlerin çeşitlendiği (eylemsizliğiyle, salt hareketsizliğiyle tepkisini kabul ettiren "duran adam"), bu geçişlere yer açan bir "direnş biçimi". İçinde olup desteklediğimiz, dışına çıkıp başka kıyasına da geçebildiğimiz; gerçeğin ötekisine tanıklık ettiren bir "direnş", "bir yer alış". Bu mücadelenin, heyecanın ve bilincin festivalde gösterimi yapılacak filmlerle süreceği, paylaşılacağı ve deneyimlenebileceği söylenebilir. Direnişin de festivalin de iç içe/yan yana bizle ve hep birlikte olacağını, şenleneceğini ve devam edeceğini söyleyerek "başlayayım"!

Çapul TV'yi pengueninden dinleyelim

Karagöz, Şarlo ve Çapul TV'nin pengueni buluştu. Dilleri, zamanları, alanları, hatta türleri bile birbirinden farklı kahramanlar, Çapul TV'yi ve İşçi Filmleri Festivali'ni konuştu

Murat Dural

Beyaz bir fonda kabramanlarımız görünür. Şarlo, bilindik yürümesiyle, elinde baston, bızlı bızlı öne gelir, bir sandalye çekerek oturur. Karagöz arkadan bağırır.

Karagöz: Polis gazından kaçır gibi hemen geçtin yerine. Yükü ağır, yardım edelim pengüene.

Penguen: Ben bu halde ne çetkimler yaptım be Karagöz. Sağol yine de...

(Herkes yerini alır. Söyleşi başlar)

Çapul TV Pengueni: Sistem devamlılığını sağlamak için kendi araçlarını yaratır. Altyapıyı oluşturan ekonominin azınlığın çıkarına işleyen yapısı devam etsin diye üst yapı kurumları araçsallaştırılır... Eğitim, hukuk, medya... İşte bundan dolayı sistem karşıtları kendi araçlarını yaratmalı.

Karagöz: Çapulum lap diye girdin, sert başladın konuya. Bi rahatlasın, soluk alsın ya...

Penguen: Öhoh... Şimdi söyleşi falan deyince gerildim bi... Aslında böyle kuru, sert, ciddi bir insan değilim bilirsiniz. Zaten geldiğim ortam da müsait değil buna.

Şarlo: Kutuplar?

Penguen: Gezi Parkı'ndan bahsediyorum...

Şarlo: Heheh... İlk soruyla başlayayım söyleşimize. Çapul TV nedir tam olarak? Bir direniş mi, yoksa bir medya mı?..

Penguen: Çok köşeye sıkıştırmalı bir soru oldu bu. Şöyle ki... Direnişten beslenen bir kanal, direnişi gösteren bir kamera... Direnişin medyası dedik zaten adına o yüzden bence... Burada, Gezi Parkı'nda yaşadıklarımızdan örnekler vermem gerekir belki...

Şarlo: Flashback yapalım istersen, efekt verelim. Heheh...

Karagöz: Şarlo biraz ciddi ol, hikâyemiz güzide. Anlat bakalım Penguen ne oldu Gezi'de?..

Penguen: Televizyonumuz 6 Haziran'da bir komünde doğdu. Bu komünde dostlarımız bizi hiç yalnız bırakmadı. Karnımız parasız doydudu, hatta ekipmanımız bile karşılandı. Siz nasıl gülüyorsunuz sürekli, insanlar da birbirine karşı öyleydi. Çıkar yoktu. Herkes bir şeyler üretme peşindeydi. Sürekli görüntü getirenler oluyordu.

Televizyonumuz Gezi Kafe'den yayın yapıyordu. Burası polis şiddet-

tinden kaçan insanlar için sığınak da olmuştu. Dünyada ilk kez program yaparken biber gazı atıldı, "TV'de ilk kez" etiketi yapıştırabilirdik bu görüntüye. Televizyonların görmediği polis şiddeti bizim bizzat "stüdyo"-muzun içine girmişti be...

Karagöz: Penguen bırak şimdi numarayı. Haber kanalları sana çevirmişti ya kamerayı. (Göz kırpar)

Penguen: Kameralar penguenlerde penguenler ise direnişteydi... O televizyonların patronlarının telefonlarının diğer ucunda başbakan vardı. Gözünü yine bizden ayıramayan bir Tayyip. Muhtemelen direnişte ne olduğunu merak edip o da bizi izlemiştir. Sinirinden küplere binmiştir, kafası kızmış, çizgi filmlerdeki gibi başının üstündeki kapak fırlamıştır...

Velhasılıkelam Gezi Parkı'nda sansüre karşı bir direniştik. Kamerayı duyulmayana, görülmeyene, "olan"a çevirdik.

Karagöz: Nasıl bir televizyon ki, bir tarihselliğe tanıklar? Peki kimdi size gelen konuklar?

Penguen: Konuk sıkıntısı hiç çekmedik. Bu parkta herkes özneydi, özne olan herkes de doğal konuğumuzdu. Güzel cümle kurdum dimi... Ama bizim programlarda güzel cümle kurma zorunluluğu yoktur... Herkes gündelik tavrını takınır, gündelik dilini kullanır...

Şarlo: Konuk demişken ekleyeyim: Aslında biz de konuğunuzduk sizin... Siz program yaparken arkadan izliyorduk seni Karagöz'le beraber. Gezi Kafe'deki İşçi Filmleri Festivali flamalarını hatırlarsın.

Penguen: O zaman burada soruları ben sorarım. (Kendi mikrofonunu uzatır) Bir Çapul TV muhabiri soruyor: Neden festival?

Karagöz: Bu nasıl soru, bu nasıl klişe? Biz sorsak sana, neden gittin direnişe?

Şarlo: Biz de gösterilmeyeni göstermek istedik. Beyazperdede "Anlatılan senin hikayendir" dedik. Bizim zamanımızda sinema siyah ve beyazdı, hatta uzun süre ses bile yoktu. Yine de sinemayla anlatmak istemişim insanlığın dertlerini. Şimdi teknoloji çok gelişkin, 3D film-

ler izleniyor, başbakanlar hologramlı toplantı yapıyor. (Gülmemeye çalışır, yanakları şişer)

Bu gelişmelere rağmen AVM'lere sıkıştırılan sinemaların parasını yoksul halk ödeyemiyor. Gişe sineması "insan"ı anlatmıyor. Renksiz ve sessiz.

Biz ise işçilerin hikâyelerine odaklanıyoruz, bir direnişe dönüşen hayatlarını yansıtıyoruz perdeye. E bunu yaparken de herkes görebilsin, izleyebilsin diye parasız gerçekleştiriyoruz gösterimlerimizi. Fabrikalara, mahallelere taşıyoruz projeksiyonlarımızı... İnsanların yaşam mücadelesini, diğer insanlar da tanık olsun diye göstermek istiyoruz. Çok güzel bir ortak yön bu Çapul TV ile aramızda.

Pardon çok konuştum ben. Normalde sessiz biriyimdir aslında. (Gülüşmeler)

Karagöz: İyi anlatın ama uzattın. Söz sırası bende, ne yapıyor Çapul TV şu anda?

Penguen: Direnişten sonra da her eylemde vardık. Bu arada gönüllülerimiz de arttı. Birçok ilde yüzlerce kişiye direniş muhabirliği dersleri verdik. Ders dediysek, deneyimlerimizi paylaştık canım...

Karagöz: Yazın direniş vardı tabi, düşündünüz mü kişi? Var mı sizde bir yayın akışı?..

Penguen: 24 Ekim'den beri düzenli yayın yapıyoruz. Kızılı Oğlanlı Felsefe yapıyoruz, Haydi Ateistler bunu da açıklayın diyoruz,

Gündeme Dair konuşuyoruz, Gezi Parkı'na polisin geldiği vakti kimse unutmamasın diye 20.55'de Çapulcu Bülteni'ni başlatıyoruz, sanatı da unutmuyoruz, Mahzen diye müzik, Fuaye Alanı diye tiyatro programları yapıyoruz. Kaldığımız yerden devam ediyoruz, reklamsız program gösteriyoruz, yazın gelmesiyle beraber programlarımızı tekrar sokağa taşıyoruz.

Hey Şarlo sessiz kaldın!.. Siz n'apacaksınız bu sene anlat biraz?

Şarlo: Her Yer Festival Her Yer Direniş dedik Penguen...Tarihe geçen direnişin kayda geçenlerini perdelere yansıtacağız. Kazova işgali de var, THY işçilerinin grevi de, Haziran İsyanı eylemleri de var, ev işçilerinin direnişleri de...

Siz de davetlisiniz açılışımıza. Gelin görün, hem izleyin hem izletin...

Penguen: Geleceğiz elbette... Festivalinizin bir salonu da biz olacağız. 1-8 Mayıs'ta 22.00-00.30 saatleri aralığında İFF filmlerini göstereceğiz.

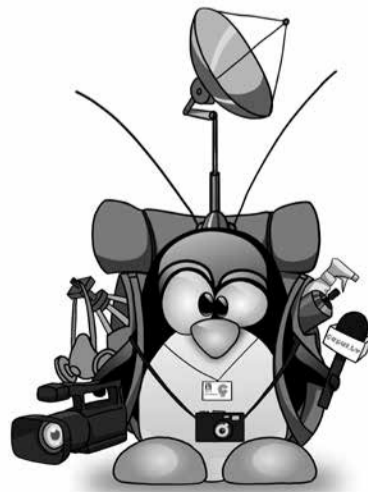
Haber almak herkesin hakkı. Kültür sanat da öyle. Telif melif bilmeyiz. Gelip sizi de çekeriz.

Şarlo: Bekleriz. Hadi Karagöz'üm. Muhtemelen bize ayrılan sayfanın sonuna geldik. Gidelim. Kırmızı kadın ve V de bizi bekliyor. (Bastonunu ve şapkasını alarak bızlı bızlı gider)

Karagöz: Şimdi herkesi toplayıp bir duralım halaya. Pengueni de alalım araya. ("Biz biliyoruz da mı oynuyoruz" dercesine Penguen'i çekmek isterken)

Penguen: Siz çekin halayınızı. Ben görüntünüzü alayım. (Makinesine sarılır)

Şarlo: Bundan iyi afiş olur haaa...

Günaydın gün ışığı

Necla Algan

Film, orta yaşlı bankacı Paul Wetret'in her günü gibi, sabah erkenden kalkıp işe gitme hazırlıklarıyla başlar. Dişlerini fırçalar, karısını öper, ayakkabılarını giyer. Ama bir tuhaflık hissetmeye başlar. Bu sabahın erken saatlerinde bir tuhaflık vardır. Paul bugün, lüks arabasında binmeyip otobüse biner. Otobüste ağlayan çocuğa bir garip bakar. Yüzünde bir duygu belirtisi yoktur.

Paul'un bu sabah için farklı bir ajandası vardır.

İş yerine gittiğinde sevimsiz ve düzenbaz patronunu ve onun yardımcısını gözünü kırpmadan oracıkta öldürür.

Filmin bu sahneden sonrası, ofisinde oturup polisin gelmesini bekleyen Paul'un geçmişi düşünmeleriyle, yani bir seri flashbacklerle devam eder. Biz seyirci için de en önemli soru budur. Filmin kahramanı Paul Wetret, bu noktaya nasıl gelmiştir?

Neden böylesine zıvanadan çıkıp, bu ürkünç çöküş noktasına varmıştır? Başarılı, mutlu, müreffeh bir hayat nasıl böylesine tuz buz olmuştur.

Paul ahlaki değerleri olan, iyi bir eş, iyi bir baba ve iş adamıdır. Ama yavaş yavaş 2008 yılında yaşanan global resesyonun etkisiyle de birlikte ayaklarının altından zemin kaymaya başlamıştır.

Filmin ilerleyen bölümlerinde Paul'un yaşamı mecek altına alınır. İşte ki güvenilmez ve hırslı yöneticilerinin baskısı, evde kendisinden uzaklaşan karısı ve oğlunun yarattığı üzüntüler tek tek gündeme gelir. Giderek artan iletişimsizliği, içine kapanması yavaş yavaş bu kötü sonu hazırlar.

Jean Pierre Darroussin'in başarılı performansı ile canlandırdığı karakter Paul de kolay bir insan değildir elbette.

Nitekim filmde çok sevilesi bir karakter olarak çizilmiyor. Bir üst düzey bankacının olması gerektiği gibi anlatılıyor.

Ancak, özellikle yakın çekimlerde duygularını sürekli kontrol altına alan ve aslında oldukça hüznü bir insan görüyoruz. Üzerindeki yoğun baskı nedeniyle de kendisini sürekli yanlış ifade ettiğini ve içkiye sığındığını gözlemliyoruz.

Kahramanımız hayatının kontrolünü kaybetmeye başlamıştır. Sorunlarını çözme yerine bir tür kaçışa sarılmaya başlamıştır. Ailesi ondan uzaklaşmıştır ama o da ailesine karşı duyduğu sevgiyi göstermekte zorlanmaktadır.

Jan Marc Moutot'un acı ve sert filmi "De Bon Matin", sıradan bir bankacının nasıl gözünü kırpmadan şid-

dete yöneldiğini gözler önüne serer. Filmin yönetmeni, belli ki bize bu bankacı kimliğini sorgularken, bankacılık denen mesleğin nasıl lanetli, insan ruhunu öğüten, öte yandan sistemin en tepesinde duran bir işkolu olarak ne denli belalı olduğunu da hatırlatmaya çalışır..

Yukarıda da özetlediğimiz kadarıyla film bir bankacının hayatının şiddetli bir çöküşe doğru yuvarlanışını konu ediyor. Paul'un hayatının çeşitli veçhelerini izlediğimiz bölümlerinde birinde terapistine şunları söylüyor: "Eskiden başarı olarak tanımladığım her şey şimdi gözüme başarısızlık olarak görünüyor. Artık kim olduğumu bilmiyorum."

"De bon Matin" filmin kahramanının psikolojisinin, geçmişinin, iş hayatının derinliklerine inerken, biz de biraz içinde yaşadığımız dünyanın daha somut daha toplumsal gerçeklerine bir göz atalım.

Plütokrasi ve derinleşen eşitsizlik

Bugün dünyayı global plütokrasi diye adlandırabileceğimiz 85 kişi yönetiyor. Ve bu 85 kişi tüm dünya gelirinin yüzde ellisine sahip. Bu demektir ki dünyamızda inanılmaz bir sosyal eşitsizlik söz konusu. Bu anlamda feodalizme geri dönüşe benzer bir durum yaşanıyor. Gelir eşitsizliğinin tarihine baktığımızda da bu gerçek rakamlarla somutlaşıyor. Birinci Dünya Savaşı'nın üzerinden 100 yıl geçti ve bu yüz yılın özellikle ikinci Büyük Savaş sonrası, dünyadaki gelir dağılımında oldukça ciddi düzelmeler yaşandı. Bu süreç 1980'lerden itibaren hızla bozulmaya başladı. Neo-liberal politikalar, finansallaşma bu yüzden en başta sorgulamamız gereken politikalar.

Yaşadığımız dönemi kabaca şu şekilde formüle edebiliriz: Genişleyen ve derinleşen bir eşitsizlik. İşçi sınıfının giderek yoksullaşması, zenginlerin ise akıl almaz boyutlarda zenginleşip tüm gücü elinde toplamaları. Ve bu süreç bugün her ülkede yaşanıyor. Ama çok ilginçtir ki en şiddetli olarak kapitalizmin merkezi ABD de bütün diğer gelişmiş ülkelerden daha derin bir eşitsizleşme söz konusu. Az gelişmiş ülkelerin hali ise tam bir felaket, günlükü 2 dolara sürdürülmeye çalışılan hayatlar, savaşlar, ülke kaynaklarının büyük şirketlerce ve ülke yöneticileri ve sermayedarlarının el birliği ile vahşice yağmalanması.

2008 krizi büyük bir finansal krizdi. Bazı yatırım bankaları battı. Banka çalışanların bir kısmı işini kaybetti. Ancak bu krizin faturasını işçi sınıfı ödedi. Bu kriz sonucunda zenginlerin daha da zenginleştiğini ve bankaların

De bon matin / 2011, 91', Fransızca

Yönetmen: Jean-Marc Moutout / Senaryo: Jean-Marc Moutout, Olivier Gorce, Sophie Fillières

Kurgu: Marie Da Costa / Görüntü Yönetmeni: Pierrick Gantelmi d'Ille

Oyuncular: Jean-Pierre Darroussin, Valérie Dréville,

Xavier Beauvois, Yannick Renier

karlılıklarına kar kattıklarını biliyoruz. Şöyle ki; en zengin sınıfın, milyar-derlerin her birinin kazancı bu süreç içinde ikiye katlandı. Buna karşın 1 milyar insan bir doların altında bir parayla hayatta kalmaya çalışıyor. 3 milyar insan da 2.5. doların altında bir parayla yaşıyor.

Böylesine bir eşitsizlik çok hastalıklı ve tehlikeli bir durum. Günümüz kapitalizminin medya borazanları, yönetici sınıfları ve sermayedarlar bu sürece "özgür teşebbüs sistemi" diye dursunlar, yaratılan sistem aslında plütokrasinin halkları köleleştirme özgülüğü. Ve bu özgürlüğü acımasızca büyük kitleler üzerinde kullanıyorlar.

Sözünü ettiğimiz plütokrasinin en yozlaşmış kanadını ise finansal elitler oluşturuyor. Güce ve paraya hükmeden bu elit grup tüm yönetici sınıflarla içiçe geçmiş iktidarların en güvenilmezi ve tahripkar olanı.

Tekrar filme dönersek, filmin kahramanı Paul, orta düzeyde bir çalışan ve bu grup, görünürde iyi ve güvenilirlikli bir hayat sürüyor. Dünyanın

geride kalan yüzde doksan küsuruna göre durumu iyi. Ancak, sistemin kalbinde yatan yükselme ve daha fazla para kazanma hırısı, herkesin birbirine düşman olduğu bir hayat perspektifi dayatıyor ve biraz empati sahibi ve vicdanlı olduğunuzda, bu mevki-lerde de çok mutlu ve kendiyi barışık bir hayat sürdürmeniz olanaksız. Ruhunuz kirleniyor, stres düzeyiniz yıpratıcı derecede artıyor, doğru düşünme ve yargılama yeteneklerinizi kaybediyorsunuz. Ya narsistleşiyorsunuz ya da psikopata dönüşüp çevrenizdeki herkesle savaşmaya başlıyorsunuz. Veya bu sistemin dışında bir hayat kurmaya çalışacaksınız. Bu da radikal değişiklik anlamına geliyor ve o kadar da kolay değil.

İşte kahramanımız Paul, bu derin açmazlar içinde vahşi bir sona doğru yuvarlanan bir banka çalışanı.

Filmin en önemli yanı da orta düzey bir banka çalışanın hikayesi yoluyla, sistemin nasıl yıkıcı bir psikolojik hal yarattığına dair kuvvetli bir izlenim vermesi.

İmdat! Polis var!

Murat Bakır

Bize biraz kendinizi tanıtır mısınız?

Dokuz Eylül Güzel Sanatlar Fakültesi Film Tasarımı Bölümü son sınıf öğrencisiyim. Daha önce Ege Üniversitesi Bilgisayar Mühendisliği'ni bitirdim. Uzun yıllardır eğitim ve dayanışma kurumu Özgür Yaşam Eğitim ve Dayanışma Derneği'nde çalışıyorum.

Daha önce de "Ellerimizin rengi" adlı bir filmle festivalimize katılmıştınız. Bu sene "Çıplak ayaklı aydınlık" ve "Metropolis" adlı iki filmle katılacaksınız. Sizce İşçi Filmleri Festivali genç sinemacılar için bir tür kendini ifade etme alanı mı?

Evet. Ama sadece genç sinemacılar için değil emek, özgürlük ve eşitlik mücadelesi ile sinema arasında bağ kurmak isteyen herkes için kendini bulma ya da arayışını ifade etme alanı sunuyor. Bu açıdan yaşadığımız coğrafyada ilk ve neredeyse tek sinema festivali.

Sizi "Metropolis'i çekmeye iten neydi, ne zaman karar verdiniz? Bize biraz çekim sürecinden bahsedebilir misiniz?

Baran Tursun, 2007'de, trafik polisinin dur ihtarına uymadığı için İzmir'de vurulduğunda polisin tabancasına bu kadar kolay elini atması ve sonrasında cezasız kalması konusu çarpıcı bir biçimde beni çok etkilemişti. Ailesinin ısrarlı mücadelesini medyadan takip ediyordum ve yaşadığımız coğrafyada muhaliflerini yok etmek üzere resmi şiddete başvuran iktidarın bu istikrarlı uygulamasının giderek polis bürokrasisinin elini güçlendirmeye başladığını düşünüyordum. Geçen yıllar içinde dur ihtarına uymadığı için vurulanların sayısı da muhalif olduğu için resmi şiddetin mağduru olanların sayısı da artmaya başladı. Metin Lokumcu biber gazı nedeniyle hayatını kaybettiğinde bu konuda bir şey yapma ihtiyacı benim için adeta bir sorumluluk gibi görünmeye başlamıştı. 2012'nin sonbaharında somut olarak konu ile ilgili çalışmaya başladım. 2013 Mart'ta Metropolis belgeselini tamamladım.

Çekimler sırasında ya da sonrasında ilk tepkiler nasıldı? İzleyiciler nasıl karşıladılar? En önemlisi izleyenler arasında polisler oldu mu? Bir engellemeyle karşılaştınız mı süreç içinde?

İlk kez Mart 2013'te İzmir'de gerçekleşti gösterim. Nisan ayında İstanbul'da gösterdik. Henüz Gezi eylemleri gerçekleşmemişti ve bu sorunlar karşısında insanların yeterince mücadele etmediği bir ortamdı.

Yönetmeni Eylem Şen ile Metropolis belgeseli ve polis şiddeti üzerine...

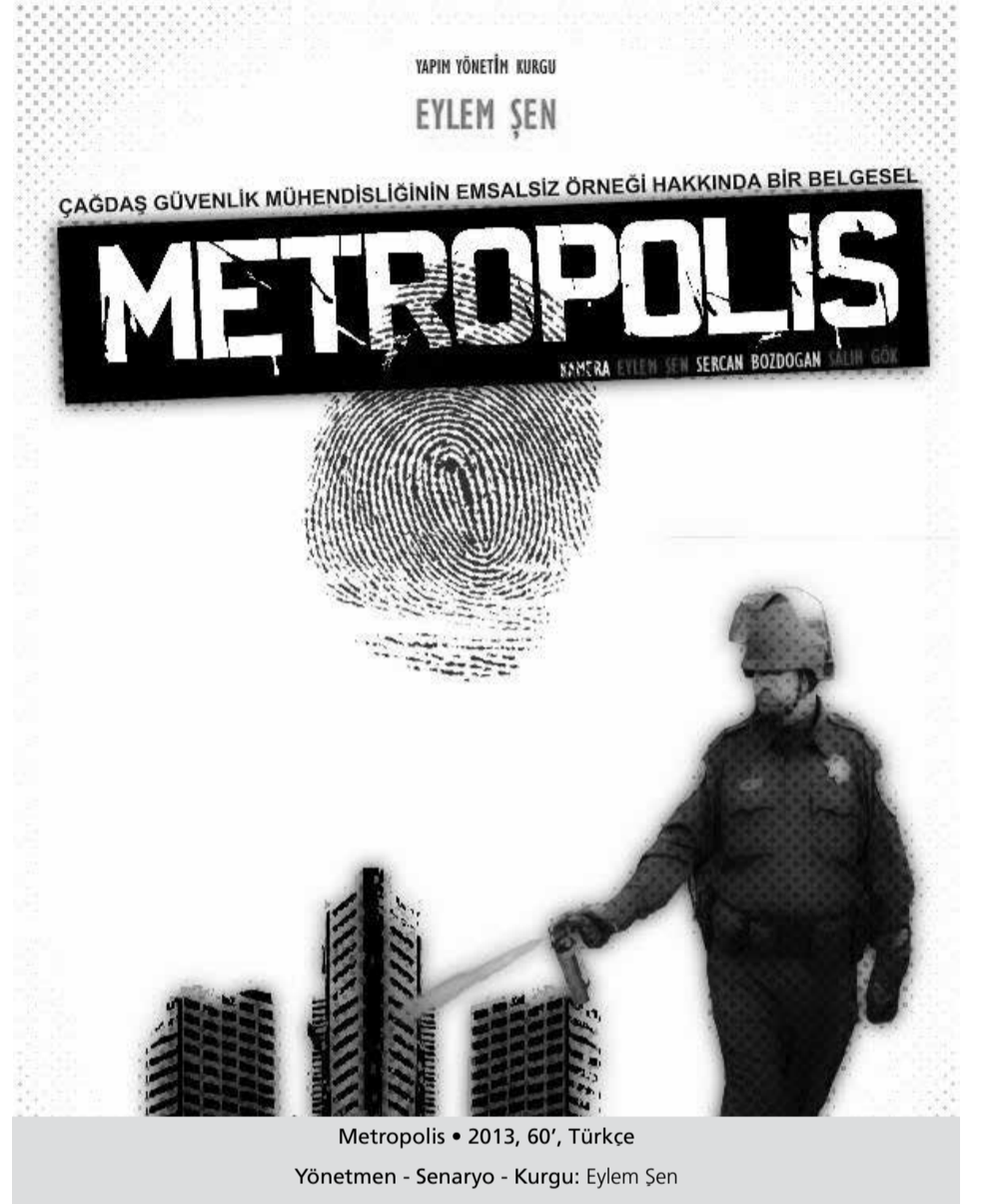
Gezi eylemleri ile başlayan Haziran İsyanı 'değişmez' 'böyle gelmiş böyle gider' gibi yaygın görüşlerin aslında bir anda altüst olabileceğini gösterdi. İzmir Limontepe Mahallesi'nde gerçekleşen halk festivalinde gösterildiğinde açık havada olduğu için etraftaki polislerin de ilgiyle izlediğine tanık oldum. Yorumlarını almadım.

Polislerin şiddete yönelmelerinde çalışma koşulları ve devletin değişen güvenlik politikaları gerekçelendiriliyor. Polislerin travma geçirdiği ne kadar doğru ya da bu polisin uyguladığı şiddeti aklamaları için bir neden mi?

Polislerin travma geçirip geçirmediği konusunda belgeselde birkaç tane yanıt var. Eski bir polis olan ve şu anda avukatlık yapan Emrullah Aksakal diyor ki: 'Elbette akvaryumda insanın balığı öldüğünde bile üzülüyor insan...' Bu aslında başlı başına tabloya ilişkin somut bir yanıt. Belli ki akvaryumdaki balıktan daha kıymetli değil polisin hedef aldığı insan ya da aslında bu o kadar doğal ki 'iş kazası' olarak kabul görebiliyor. Murat Parker'in yanıtı ise, otoriterleşmenin arttığı bir siyasal iktidar söz konusu olduğunda resmi şiddet kullanan polisin ya da askerinin vicdan azabı taşımadığını düşündüğünü ifade ediyor. Ben her ne kadar konunun bu yanına ilişkin sorular sormuş ve yanıtlarına belgeselde yer vermiş olsam da 'polislin travması'nın önemsiz olduğunu düşünüyorum. Sorun polisin sonrasında yaşadığı travma değil ya da polisin şiddet kullanmasına engel olacak olan da 'senin de vicdanın var sonra üzülürsün' demek değil. Bu resmi devlet politikası. Devlet kendi adına bir insanı kolaylıkla vurma hakkını birinin eline veriyorsa ve sonra da onu cezasız bırakıyorsa bu anlaşılabilir bir cinayettir. İşveren devlettir fakat işi kabul eden de neye talip olduğunu inkar edemez. İktidar adına suç işleyenlerin bu suçları nedeniyle yargılandıklarında nasıl bir tutum içinde olduğunu gördüğümüz tarihsel örnekler gördük. Bir Nazi subayı olan Adolf Eichmann, yargılanırken sadece emirleri yerine getirdiğini ve bunun sıradan bir iş olduğunu söylemişti. Sonuçta bu tutum kötülüğün bayağılığı olarak tarihte mahkum oldu.

Metropolis'in her anında aslında sokak var. Polisler neden sokakları "güvenli" kılmak istiyorlar?

Çünkü aslında siyasal iktidarlar hep

düzen istiyor. Bu düzen için en istikrarsız yer ise her zaman, her açıdan sokak. Onu istedikleri gibi yöneteme kaygıları adeta bir iktidar anksiyetesi gibi hep var. Polis siyasal iktidarın sokak yüzü diyebiliriz. Ya da polisin sokaktaki tutumu iktidarın halkla sahiden karşılaştığında gerçek yüzü demek de mümkün. Çünkü sokak, halk demek.

Gezi sürecinde birçok sanatçının sokak hareketine kayıtsız kalamadığını gördük. Sizce bunun nedeni neydi?

Tersi anormal olurdu. Evinde dizisinin başından kalkmayan Ayşe Teyze bile sokağa karşı kayıtsız değilken ve balkondan eylemcilere süt atıp tencere tava çalarken sanatçıların da herkes gibi içinde olması olağan ben- ce. Ama özgün bir şey oldu aslında, sokağın sanatı Gezi'de bir yaratım olarak öne çıktı. Bir sokak hareketi olan Gezi aynı zamanda bir sanat hareketi olarak da kitleseldi. Tek tek kendisini sanatçı olarak ifade edenlerin katılımlarının dikkat çekmesinden ziyade, bir sanat ve sokak hareketi olan kitlesel bir ayaklanma gördük. Sinirlendikçe güzelleşen, güzelleştikçe estetize eden bir sokak gördük.

İsyan günlerinde sinemacılar oyuncusuyla, yönetmeniyle veya amatör olarak nasıl bir smav verdi sizce? Yeni bir isyan dalgasında neler yapılmalı?

İsyan günlerinde herkes oyuncu, sinemacı, oyuncu, eylemci idi. Gördüğünü çekti, yazdı, dışa vurdu, rolünü oynadı. Özel olarak sinemacılar ne yaptılar çok iyi bilmiyorum doğrusu. Ama sanıyorum o ayaklanmanın fiili olarak bir parçası olanlar zaten sonrasında sanatlarına bunu yansıtırlar. Ama belki "Sanatçısı, sinemacısı, işçisi, öğrencisi, ev kadını ile bir sonraki isyan dalgasından zaferle çıkmak için neler yapılmalı?" diye sormak daha somut bir ihtiyaç. Çünkü biz artık geri çekilen sokak hareketlerinin filmlerini yapan yönetmenler değil kazanılmış hatırlarını dışavuran sanatçılar görme aşamasına geldik. Bu nedenle söz konusu olan isyan olunca herkes için somut olan biricik ihtiyaç, onu özgürlük ile taçlandırmak için ne lazım geldiği sorunu.

Her dilde güzel yaşamak: IKIRU

Seray Genç

Akira Kurosawa'nın İkiru filmi 1950'li yılların Japonya'sına dair pek çok filmine göre az bilinen filmlerinden biridir. İkiru Japonca'da yaşamak demektir. Yaşam ve ölüm üzerine pek çok filmde soru soran, sorgulayan Kurosawa'nın yanıtını yine filmlerinde bulmak mümkündür: "İnsan ölür. Herkes ölür. Önemli olan insandır." İnsanca yaşamaktır ya da yaşamı insanca yaşamır bir hale getirmektir.

İkiru'nun karakteri, Tokyo Belediyesi'nde otuz yıldır aynı işi yapan Kanji Watanabe ölüm gerçeğiyle yüzleşince anlamsız bir hayatı olduğunu farkeder. Hatta hiç yaşamadığını düşünür. Ölümcül kanser hastalığı nedeniyle sayılı günlerini "yaşamak" ister. 30 yıl boyunca tek bir gün sektirmeden gittiği belediyedeki işini bir kenara bırakacak ve yaşamak isteyecektir.

Akira Kurosawa epik samuray filmleriyle bilinir. Yedi Samuray filmiyle Hollywood dahil pek çok yönetmeni etkiler. Japonya'nın geçmiş yüzyıllarından çıkagelen Samuray öyküleri aslında yine insanlık hallerini sorgular Kurosawa filmlerinde. Meseller ve kıssalarla doludur filmle. Sinemadaki büyük tragedya yazarlarından biri de denilebilir Kurosawa için. İkiru filmi de böylesi bir tragedyanın modern versiyonudur.

Dosyalar arasında kaybolmuş, bitkin, çalışma arkadaşlarıyla iletişimi olmayan, önüne gelen dosyaları mühür basarak gününü geçiren, "bugün git yarın gel" deyip önüne gelen halkın şikayet ve taleplerini bir başka bölüme havale ederek işleyen kamu bürokrasinin olağan bir parçası olarak "yaşayan" bu adamın hayattaki

amacı nedir ya da yaşamak bu mudur? Filmdeki dış ses durumu daha da vurgular: Bu adam öleli 20 yıldan fazla olmuştur, bir ölüden zaten farkı yoktur. Öyleyse yaşamı nasıl yaşamalıdır? Yaşamak ama nasıl yaşamak? sorusunun yanıtı aranır filmde. Bir kişinin, filmde Watanabe karakterinin kendisine sorarak başladığı bu süreç hiç sarsılmayacak gibi duran düzenin işleyişine de bir eleştiri olarak geri gelecektir. Düzenin işleyişini ifşa ederek...

Watanabe insanların yararına işlemeyen, dönüp dolaşıp geri gelen dilekçelerin yeniden sevki çarkının bir parçası olmanın dışında, oğlu ve geliniyle beraber yaşadığı ev ve iş arasında gidip gelmenin dışında bir yaşam bilmez. Karısı öldükten sonra oğlu için evlenmeyen ve hayatını oğlu için yaşadığını söyleyen bu adamın işyerinde birlikte olduğu diğer memurlarla iletişimi olmadığı gibi, emeklilik günlerine yaklaşan bu yaşlı adamdan kalacaklara konmayı bekleyen oğlu ve geliniyle de bir iletişimi olduğu söylenemez. Watanabe kendi varlığını sorgulamaya başlar, "Buna yaşamak mı denir?" der ama yaşamaya nereden nasıl başlayacağını, yaşamak için ne yapması gerektiğini bilmez.

Kendisini sokaklara, barlara atar. Bir barda karşılaşacağı kendisini yazar olarak tanıtan Mephistopheles'e parasının olduğunu ama nasıl harcayacağını bilemediğini söyler. Böylelikle Mephistopheles'le beraber Tokyo gecelerine adım atar. Bilmediği başka türlü bir yaşamda kılavuzu Goethe'nin Faust'undan tanıdığımız insanı yoldan çıkaran Mephisto'nun ta kendisidir. Doğrusu bir gece vakti

Ikuru / 1952, 143', Japonca

Yönetmen: Akira Kurosawa

Senaryo: Akira Kurosawa, Shinobu Hashimoto, Hideo Oguni / Görüntü Yönetmeni: Asakazu Nakai

Kurgu: Kôichi Iwashita / Müzik: Fumio Hayasaka

Oyuncular: Takashi Shimura, Shin'ichi Himori, Haruo Tanaka,

Minoru Chiaki

Tokyo sokakları iki erkeğin gözüyle oldukça gerçekçi biçimde resmedilir. Yığınlar halinde eğlenmeye çalışan bu insanlar kendisini içkiye vuran Watanabe'nin içinde giremediği, şimdiye kadar farkına varmadığı, hatta

neşelerini kaçırmaya başladığı bir yaşamın insanlarıdır. Filmde oldukça hüznümlü bir şarkıyla, "Gondola no Uta" ya da "Hayat kısa/ Aşık olun genç bakireler/ Uzun siyah saçlarınız ağarmaya başlamadan önce" dans

eden gece kulübündeki insanlar dans etmeyi keserler. Ölüm hala kapıdadır ve Watanabe ne yapsa engel olamayacağı ölüm gelmeden bilmediği yaşamı hızla, bilinçsizce tatmak ister.

Watanabe'nin bir Tokyo gecesinde yaşadıkları İkinci Dünya Savaşı sonrası Japonya'daki kültürel yaşamın, yaşam tarzlarının değişmesine dair önemli gözlemler içerir. Eğlence hayatının resmedilişi, resmetmek burada senaryolarını kendi çizgileriyle görselleştiren Kurosawa için bilinçli bir seçimle kullanılmaktadır, gerçekçi olduğu kadar çoğu zaman bir tabloyu andırır: İnsanların birbirine yapışık, iğne atsan yere düşmeyecek bir alanda dalgalanır gibi dansetmeleri örneğin... Gece boyunca eğlenmek için çalınan şarkılar, striptiz barları, kumar oynanan makinalar, eşlik eden kadınlar savaş sonrası bir ülkenin yaralarını sardığını, Watanabe'nin de yaşamının yolunu bulduğunu mu gösterir? Kuşkusuz, en azından sorunun Watanabe için olan kısmının yanıtı hayırdır.

Sabaha karşı evine dönmek üzere olan Watanabe, istifası için onayını isteyen işyerindeki neşeli genç kadına rastlar. Genç kadın Watanabe'ye evine kadar eşlik eder. Watanabe evinde genç kadının yırtık çoraplarını görür ve ona ince kadın çoraplarından alır. Bu çoraplar da savaş sonrası değişen Japonya'daki değişen tüketim alışkanlıklarının bir işareti gibidir, ne var ki genç kadın mutlu olmuştur. Watanabe ve genç kadın birlikte vakit geçirirler, neşeli sohbetler yaparlar. Hayat dolu, Watanabe'nin asla farkedemeyeceği genç kadın Tokyo belediyesinde birlikte çalıştığı Halkla İlişkiler birimindeki herkese bir takma ad takmıştır. Yalakalar ve yapışkanlar için salyangoz, sinek kağıdı... Watanabe'nin takma adı ise mumya olur. Watanabe'nin genç kadın Toyo ile geçirdiği vakitler ve Toyo'dan yaşamı nasıl yaşadığına dair kendisi için yanıtlar bekleme boşunadır.

Watanabe'nin ironik bir biçimde "Happy Birthday" şarkısı çalarken aslında geç kalmadığını düşünerek yapmak istediği şeyin peşinde elinde bir tavşan oyuncağıyla gitmesi Kurosawa'nın bir sahneyi bütünleyen ses ve görüntüyle istediği anlama kavuşmasının örneklerinden biridir. Watanabe'nin öleceğini anlamasıyla beraber arayışında olduğu şey aslında ait olduğu yerdedir. Yukarıdaki sorunun Japonya kısmına dair de bir cevap olur bu. Savaş sonrası her ne kadar kamu hizmetlerinin iyileştirilmesi, kamu yararına hizmetler üretilmesi, ülkenin "demokratikleştirilmesine" yönelik adımlar atmamak gerekli görül-

se de bir ilerleme sağlanamamıştır. Belediyeye mahallelerindeki çocuklarını hasta eden atık su birikintisinin ortadan kaldırılması için çoluk çocuk belediyede oradan oraya sürüklenen kadınlar elleri boş ve kızgınlıklarıyla sağlıksız koşullardaki mahallelerine geri dönmek zorunda kalmışlardır. Filmin başındaki Watanabe tüm bu olanlara kayıtsız kalmış ve dilekçeyi mühendislik bölümüne sevk etmiştir. İşinin başına geri döner...

Akira Kurosawa Rus edebiyatını sever, Dostoyevski'nin Budala'sını, Gorki'nin Ayaktakımı Arasında'yı sinemaya uyarlayan Kurosawa'nın hayatında Sovyetler Birliği'nin ayrı bir yeri olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır. İkiru, Yaşamak filmiyle Tolstoy'un İvan İlyiç'i arasında da pek çok benzerlik bulunabilecektir. İkiru ilhamını İvan İlyiç'in Ölümünden alır. Japonya'da filmlerine para bulamadığı için sinemadan koptuğu bir dönemde Kurosawa hayattan da kopmak isteyecek ve intihar girişiminde bulunacaktır. Bundan sonra yaptığı ilk film Sovyetler'in Mos Fim stüdyolarında, Sovyet oyuncularıyla yapacağı ve hayata yeniden dönmesini sağlayacak film Dersu Uzala olacaktır. Vladimir Arsenyev'in 1900'lü yılların başında Sibiryada yaptığı araştırmaları konu alan romandan uyarladığı bu film Arsenyev ve ekibinin araştırmaları sırasında tanıştıkları aynı yöredeki yaşlı avcı Dersu Uzala ile dostluklarını, hayatın anlamı ve hayatta kalmak üstüne şiirsel bir anlatım tutturur.

Film aynı anda 1975 Moskova Film Şenliği'nde büyük ödül ve yabancı film Oscar'ını kazanır.

İkiru hem ölümün hem de yaşamın filmi. Küllerinden yeniden doğmak gibi. İkiru'nun İkarus'u çağırması da belki boşuna değildir. Boşuna olduğunu düşünmeden, öleceğini bile bile yaşamın peşinden gitmek, İkarus'un her şeyi göze alıp güneşe ulaşmaya çalışması gibi... Bir başka çağırımı ise filmin oldukça yaratıcı biçimde Bay Watanabe'nin ölümünden sonra bir ölünün ardından yapılan anma merasimi nedeniyle bir araya gelen ailesi, iş arkadaşları ve belediye yöneticileridir. Bay Watanabe'nin Toyo'nun yanından ayrıldıktan sonra ne yaptığını da bu anma sırasında öğreniriz. Bay Watanabe'nin yokluğu sırasında yaşamak için, kendini hissetmek ve özgürleşmek için neler yaptığını, neler olduğunu "ardından" bölümünde öğreniriz. Kurosawa bize Watanabe'nin ne yaptığını doğrudan anlatmak yerine onun yaptıkları üzerinden başkalarını- ailesi, belediyede birlikte çalıştığı insanlar, üst düzey bürokratlar- ya da düzenin kendisini açığa çıkarır. Ailesinin olup bitenden zaten haberi yoktur, ön ve peşin yargılarla Watanabe'nin parasını çarçur ettiğini düşünürler. Belediyedekiler ise olup bitenden kendilerine pay ve paye çıkarırlar. Watanabe filmin başında gördüğümüz oradan oraya sevk edilen şikayet dilekçesiyle belediyedeki tüm birimleri çaresizce dolaşan kadınların derdine derman

olmuştur. Mahallelerindeki hastalık yayan atık su birikintisi ortadan kaldırılmış ve Watanabe'nin çabaları sonucunda kullanılamaz alan ise bir parka dönüştürülmüştür. Ortaya çıkan bu parkın kullanımına, kamu yararına açılmasına başlangıçta karşı çıkan, rant için zincir restoranlar kurmak isteyen devlet-mafya işbirliğine girişenler, çarkın tersine çevrilmesini istemeyenler, Watanabe'nin sessizce direnişine, diretmesine karşı koyamamışlar ancak şimdi de parktan ötürü kendilerine pay çıkarmaya başlamışlardır. Pek çok engel çıkaran farklı birimler ve şehir meclisi üyeleri basının karşısına çıkmaktan bile beis duymazlar. İşte güncel bir çağırım daha 2013 yılının Haziran ayında şehrin orta yerinde bir parkın savunulmasıyla başlayan ve insanları özgürleştiren, eşitleyen, insanca yaşam hakkı isteyen, itiraz eden insanların hikayelerinden en azından isteklerinden çok da farklı değildir filmdeki kadınların, Watanabe'nin istekleri... Tokyo'dan İstanbul'a, 1950'lerden 2010'lara değişmeyen kapitalizmin hikayesi de denilebilir... Yaşamak öyleyse, insanın onuruyla yaşamasıdır, geriye insanca bir yaşam bırakmaktır. Japonca'da ve her dilde güzel yaşamaktır İkiru. Watanabe yaşamının son günlerinde kendisini yapımına adanmış parkta ölmüştür ve ölümünün ardından onun hakkını verecek olanlar çocukları parkta oynayan kadınlardır.

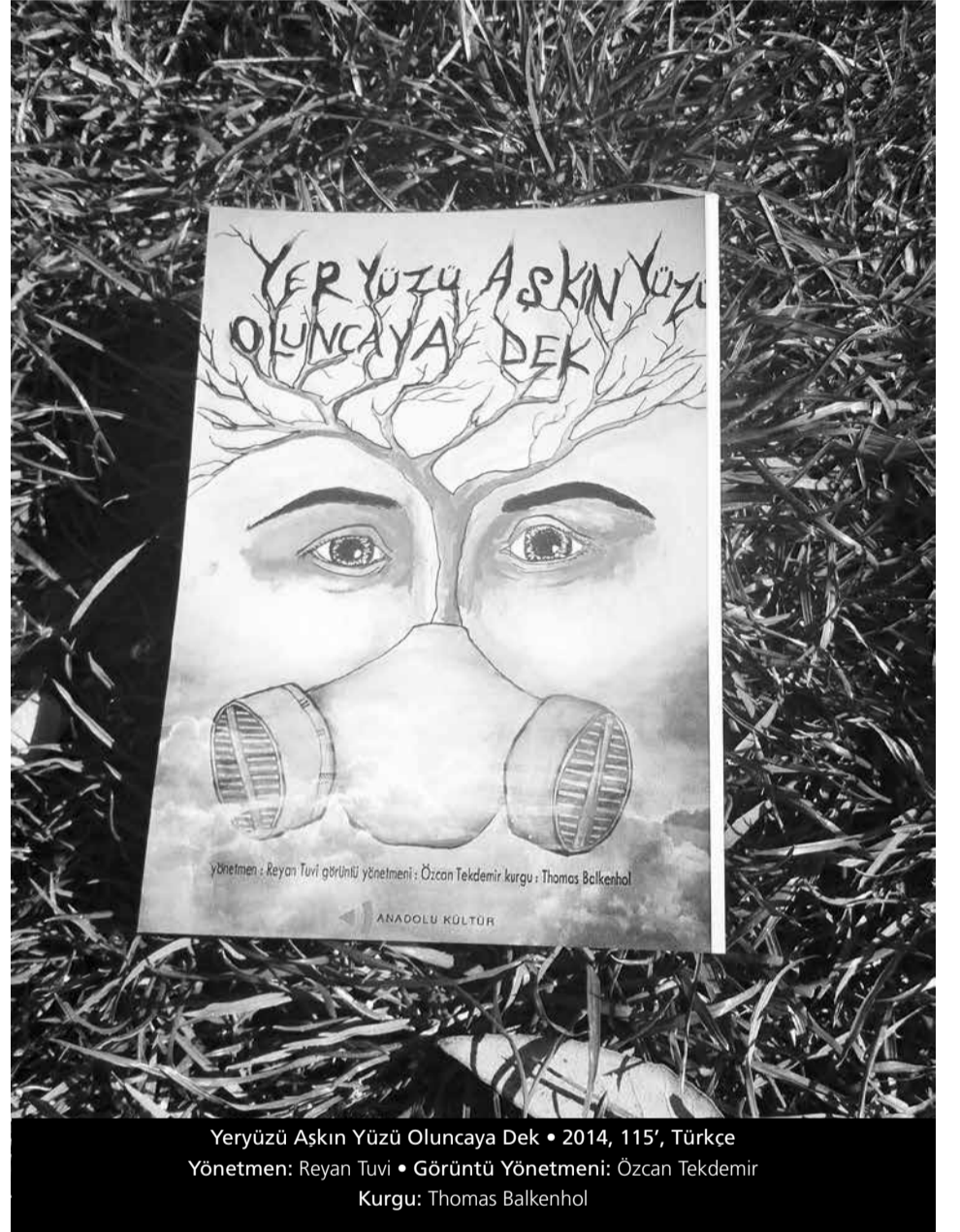
Önyargıları kıran isyanın öyküsü Bu film umutla bitecek!

Tuba Güneş - Didar Aytaş

İşçi Filmleri Festivali'nin bu yılki açılış filmi, Haziran'da

"birlikte yaşamın mümkün olduğunu" gösteren direnişçileri anlatan "Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek" filmi. Filmin yönetmeni Reyhan Tuvi ile kendisinin de içinde olduğu direnişi ve onu anlattığı filmini konuştuk. Tuvi, isyanı tamamıyla anlatabilmenin mümkün olmadığını yalnızca bir özelliğini, kendi karşılaşılabildikleri, gördüklerinden yola çıkarak aktardığını söyledi.

Film boyunca yönetmenin direniş boyunca karşılaştığı karakterlerin kırılmalarını bizzat onların ağzından dinliyorsunuz. Belgeselin ancak karakterlerle anlamlı olduğunu düşünen Tuvi; Gezi'de tanışıp evlenen Nuray ve Özgür, Abbasağa Forumu moderatörü Necmi, direnişe katılmak için memleketinden kalkıp gelen bir Kürt genci, LGBTİ aktivisti Şehriban, Gezi'de uyuyan sokak çocuğu Çiko, işitme engelli bir direnişçi, Antikapitalist Müslümanlar'dan Sedat ve Fatma, iki çocuklu ulusalcı bir anne olan Zümrüt, Abdullah Cömert'in ağabeyi Zafer, isminin Diren olması tesadüf olmayan çocukla direnişi anlatıyor. Tuvi, karakterlerin anlattıklarının çoğu zaman kendisinin söylemek istedikleri olduğunu belirtiyor. Çiko'nunki gibi mesela: "Ben Gezi'den önce polisle çok karşı karşıya kaldım. Ama karşımda hiç bu kadar güçlü olmamıştım"

Yeryüzü Aşkın Yüzü Oluncaya Dek • 2014, 115', Türkçe

Yönetmen: Reyhan Tuvi • Görüntü Yönetmeni: Özcan Tekdemir
Kurgu: Thomas Balkenhol

Belgeselde direnişin neyini öne çıkarmak istedin?

İlk iki gün kamerasız gittim Geziye, daha sonra dedim ki: "Bunu belgelemem lazım. Bu benim hayatımda daha önce görmediğim bir şey!" Ve bir belgeselci içgüdüyle bunun belgelenmesi gerektiğine inandım. Bu, belgesel olurdu ya da olmazdı, birinin işine yarardı ya da yaramazdı. Bir şekilde bir haksızlığı ortaya çıkarmak için kullanılırdı. İkinci günden itibaren, ben bundan belgesel çıkarırım iddiasıyla değil ama "bu çekilmeli, arşiv olarak bile olsa çekilmeli" gibi bir niyetle başladım çekmeye. İş ilerleyince ben de Gezi'yle birlikte değişip, Gezi'yle ilgili bir şeyleri keşfettiğçe bunun bir belgesel olması gerektiğine inandım.

Nasıl bir değişim yaşadın?

Ben kendim de değiştim. Sonuçta ben kimseye karşı önyargılı biri değilim ama yanımda "Mustafa Kemal askerleriyiz" diye bağırarak omuz omuza yan yana gelebilir mi-

yim diye düşündüğümde farkına vardım ki evet, gelebilirim. Yani haksızlığa karşı zulme karşı evet bir araya gelebiliriz, sonuçta fikirlerimiz ideolojilerimiz farklı olabilir ama biz o noktada birlikte el ele omuz omuza savaşılabılıriz noktasına geldim. Gezi'deki farklı insanları gördüm, farklılıkları gördüm. Bugüne kadar bize inandırıldı ki bu Kürt'le bu ulusalcı bir arada olamaz. Bir solcuyla bir Müslüman yan yana olamaz. Çünkü bu şekilde güçsüzlendiriyorsun sen halkı. Egelemenin "Siz bir arada olamazsınız ben arada dengeyi kurarım" dediği yerde, Gezi'de "hayır" dediler: "Biz yaratırız, biz halkız." Belgeselde bir karakter var. Onun dediği gibi "Burada kimse kimseye sen nesin, diye sormadı kabul etti." Zulme karşı savaşıyordu, haksızlığa karşı savaşıyordu ve herkes birbirini öyle kabul etti.

Gezi'ye baktığımda beni en çok etkileyen şey farklılıkların bir arada olmasıydı. Bu Gezi'den sonra devam eder mi? O kırılmaları yaşayanlar

fikirlerini değiştirdiler mi? Fikir değiştirme kalıcı oldu mu? Bilemiyoruz ama bu kırılma yaşandı. İlk defa Türkler öldürülen bir Kürt için yürüdüler. Daha önce yürünmeliydi belki, Uğur Kaymaz için Ceylan Önkol için yürünmeliydi ama ilk defa Medeni Yıldırım için yüründü. Ben bunu çok önemsiyorum..

Belgeseli çekerken direniş sürüyordu. Bunun zorlukları nelerdi?

Neyi anlatacağıma karar vermem gerekiyordu ama neyi anlatmaya çalışırsam çalışayım Gezi hep eksik kalacaktı. Bunun için ben "insan"ı ele aldım. Dedim ki "Farklılıklarla bir arada yaşayabiliriz." Ben belgeselin karakterler üzerinden anlatılabileceğini düşünüyorum bunun için karakter aramaya başladım. Sık sık gittiğim eylemlerde gördüklerim karşıma çıktı, bazılarının söyledikleri dikkatimi çekti..

Karakterleri neye göre seçtin?

Gezi'ye farklı şekillerde teması

olan, farklı etkileşimler geçiren insanlar bulmaya çalıştım. Eğer bir belgesel yapacaksam "Ben Gezi'de neden varım?"ın cevabını verecek bir belgesel olmalıydı. Bu da ancak karakterler üzerinden olabilirdi.

Bu karakterlerden yalnızca bir tanesi örgütlü. Antikapitalist Müslümanlar'dan. Bir örgütü temsil etmiş gibi bir durum var mı?

Doğru... Ben hiç öyle bakmadım. Hiç öyle görmedim çünkü insanlarla örgüt üzerinden değil de tamamen tesadüfen karşıma çıkan, bana direniş deneyimlerini açan ve onları izlememe izin veren insanlarla çekimler yaptım ve bir arada oldum. Sedat'la karşılaştığımda da ben onun Antikapitalist Müslümanlar'dan olduğunu bilmiyordum bile. Namaz kılarlarken, yeryüzü sofralarında, birçok yerde karşıma çıkıyordu.

Aslında öncesinde Antikapitalist Müslümanlar yoktu belgeselde ancak başbakanın kutuplaştırıcı tavrı ve bunda ısrarı o kadar rahatsız ediyor-

du ki beni kendini Müslüman olarak nitelendiren ama Müslümanlığın sadece ritüellerinde değil de hak mücadelesinde de önemli olduğuna inanan insanların olması gerektiğine karar verdim belgeselde.

Erdoğan'ın kutuplaştırıcı tavrına en iyi cevabın Gezi'de Müslüman kimliğiyle bulunan insanların tarafından verdiğini düşünüyorsunuz sanırım?

Evet. Bunu çürütebilen Müslümanları önemsiyorum. Benim kafamdaki birçok şeyi de çürüttükleri için.

Karakterlerin sesi bir yandan da sizin sesiniz mi?

Şu açıdan benim sesim olabilir: Ben önemseyemediğim şeyleri belgeselin içine koydum. Ben Gezi'de önyargıların kırılmasından etkilendim. Kürt meselesi için bir milat olmasından etkilendim.

Çok fazla röportaj yaptım ve içlerinden seçtim... Evet olabilir, yer yer benim sesim olabilir

Film ilk kez İstanbul Film Festivali'nde gösterildi. Eleştiriler de aldı. Siz nasıl değerlendiriyorsunuz yapılan eleştirileri?

Belgeselin gösteriminde de eleştiriler aldım. Yapılış sürecinde de... Hatta erkek arkadaşım Sinan da "Burada solcu yok, anarşist yok" dedi. Kafayı vurup yattı. Ben sabaha kadar hiç uyuyamadım. Bu sancılar içerisinde çok debelendim açıkçası. Feministler de yok aslında. Oysa kadınlar ne kadar önemliydi. Ne kadar itici bir gücüydü direnişin. Çevre örgütleri yok. Oysa onlar da ne kadar önemliydi. Yok babam yok yani! Ama ben dedim size ben itirafların peşindeydim, kırılmaların peşindeydim.

Yani ben bekliyorum daha çok belgesel yapılsın benim eksiklerim tamamlansın diye. Birçok yeni belgeselin gelmesini bekliyorum ki direnişçiler olarak, belgeselciler olarak Gezi'yi bütünüyle vermiş olalım.

Peki onlarca saat görüntünün

arasından neden bu 100 dakika?

Röportaj yaptığım bütün karakterlerin bir kere bir eylemde görünmesini istedim. Şehriban'ı duran insan eyleminde kitap okurken gördüm. Zümrüt'ü Dora'nın öldürüldüğü eylemde gördüm. Necmi'yi Abbasğa Forumu'nda gördüm. Çünkü onları Gezi'de, o karmaşada yakalayamadım. Karakterleri aksiyon halinde görmek, belgeseli belgesel yapıyor bence.

Zaman açısından sıçramalı bir kurguyu tercih etmişsiniz. Misa, ilk sabne Gezi'nin ilk günleri ikinci sabne Abbasğa Forumu... Bu kurguyu da sen mi planladın, yoksa Thomas'ın da burada bir katkısı var mıydı?

Tabii ki. Thomas tamamıyla kreatif kurgucu olarak davrandı. Yeniden yönetti belgeseli. Onunla çalışmak inanılmazdı. Biz belgeseli kurgulama- dan önce, oturduk bir hafta sadece konuştuk neresinden başlayacağımızı bulmak için. Bir kronoloji yapamıyorduk çünkü. Onun yerine flashbacklerle anlatmayı denedik. Çok sıkıysak da "Siyaha yazı yazalım" dedik. Ama çok da gayret ettik. Biraktık Abbasğa'da konuşan kadın anlatsın derdini. "Ben 31 Mayıs'tan bir hafta önce, imza atmaya değer bulmayan bu ülkeden kaçmak isteyen bir insandım" desin. Dedik ki insanlar anlatsın. O yüzden film biraz geriye dönüşlerle ilerliyor.

Elinizde daha fazla maddi imkan olsa, farklı yapardım dediğiniz yer var mı filmde?

Hayır. Başka filmlerde, başka belgesellerde düşünmüş olabilirim ama Gezi'de "Vay be bu kadar param olsa ben bunu şöyle farklı yapardım" dediğim hiçbir şey yok. Çünkü Gezi daha çok vicdanla, dayanışmayla, gayretle ve hislerle ilgili olduğu için çok büyük paralarla çok daha iyi belgesel yapardım diye düşünmüyorum.

Belgeselin ismine nasıl karar verdiniz?

İsmi bulmak çok sancılı bir dönemdi. Ne koysam yakışmıyor. "Bu daha başlangıç" slogan gibi oluyor, öyle olmasın istedik. Gündoğdu, diriliş, uyanış... Olmuyor, olmuyor, ol-

muyor. Sonra ben bir eylem sırasında genç bir arkadaşın okuduğu bir şiiri duydum. Dönüp hangi şiir olduğunu sordum. "Adnan Yücel'in bir şiiri" dedi: "Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek." Şiirin tamamını okuduğumda ismi daha çok hoşuma gitti. Umut olsun içinde istiyorduk. İnsanlar bir inancın, mücadelenin aşkıyla ordaydılar.

Evet çok kayıplar verildi, çok acılar çekti ama Thomas'la dedik ki "Bu film umutla bitecek." Adı da böyle çıktı. Ve Mehmet Celal'in şarkısı da sonunda çok şey kattı.

Gittikçe isim daha çok hoşuma gitmeye başladı. "Aşkla alakası ne?" diyenler oldu. "Çok uzun" dediler. Ama ben dedim ki: "Bu kavga bitmedi sürece / Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek." Başka hiçbir şey bu kadar güzel anlatamazdı bence.

Filmin karakterlerinden işitme engelli direnişçi anlatıyor, film sessizliğe bürünüyor. Sonrası vücut diliyle isyan...

Düşlerinde özgür dünya

Eskişehir - GFF

Gezi direnişi sırasında Eskişehir'de hayatını kaybeden Ali İsmail Korkmaz'ı konu edinen Ali: Düşlerinde Özgür Dünya belgeseli, Ali İsmail'in hayatını ve özellikle Ali'nin hayatını kaybetmesinden sonra onun için yapılanları izleyiciye anlatıyor.

"Lise yıllarında köy okulları için kitaplar toplayan, mahallesindeki çocuklara her akşam ücretsiz ders veren, engelliler için kapak toplayan, yaşadığı bölgedeki savaşa tepkisiz kalmayan bir çocuktaki Ali İsmail ve Gezi direnişi gibi toplumsal bir olaya sessiz kalması beklenemezdi" diye anlatıyor oğlunu Emel Korkmaz... Gezi direnişi sırasında Türkiye'nin birçok yerinde olduğu gibi Eskişehir'de de polis şiddetine uğrayan binlerce insandan biriydi Ali İsmail, bu şiddete dayanamadı ve 38 günlük komanın ardından hayatını kaybetti. Onun ölümü adaletin saraylardan sokaklara değil de sokaklardan saraylara doğru sağlandığı ülkesinde hukuk mücadelesine dönüştü ve bu mücadele sonucunda katillerinin bir kısmı yakalandı ve yargılanıyor. Belgeselin ilk kısmı Ali için verilen bu mücadeleyi anlatırken ikinci kısmında izleyici, ailesinin, akrabalarının, arkadaşlarının gözünden Ali İsmail'i tanıyor.

Belgesel için Ali İsmail'in odasından, Gezi direnişi sırasında gittiği parka; Eskişehir'in sokaklarından katillerin yargılandığı davanın yeri olan Kayseri sokaklarına kadar birçok yerde çekim yapıldı.

Belgeselin çekimini Öğrenci Kolektifleri'nin sinema birimi olan Ko-

Ali: Düşlerinde Özgür Dünya

2013, 80', Türkçe

lektif Sinema gerçekleştirdi. Ayrıca çekimlerin birçok aşamasında yönetmen Yıldırım Yıldırım kolektif sinema ekibine destek oldu. Daha önce ODTÜ Ayakta belgeselinide çeken Kolektif Sinema bu sene dördüncüsü

gerçekleşen Gençlik Filmleri Festivali'ni düzenliyor. Festivalin hedefi her geçen gün daha da piyasalaşan sinema alanında pahalı bütçeli yapımlar arasında yer edinemeyen yetenekli genç yönetmenlere fırsat sunmak.

Yönetmeninden Direnen Sevgi

Berkan Aktepe

Son 2 yıldır Suriye'ye emperyalist müdahale nedeniyle Antakya'da yaşayan halk hoşnutsuzdu. Ve ara ara da olsa sokaklarda eylemler gerçekleştiriliyordu. (16 Şubat 2012 yasaklı eylem, 25-26 Ağustos 2012 Yeşilpınar'da Barışa Çağlık eylemleri, en önemlisi de 16 Eylül 2012 Suriye'de Barış mitingi ve ilk müdahale) Böyle bir sürecin akabinde Gezi Direnişi'nin yaşanması Antakya'daki eylemlerin kitleselliğini artırdı.

Bu nedenle Antakya diğer illerden başka bir süreç yaşayan bir kent. Özellikle Haziran İsyanı'ndan hemen önce Reyhanlı katliamında elli iki kişiyi öldürülmesi Antakya'da

çok ciddi bir öfke yaratmıştı. Gezi Direnişi tüm Türkiye'ye yayılmıştı. Direniş sırasında önde gelen yerlerden biri de kuşkusuz Antakya'ydı... On binlerdik Armutlu'da, umuttuk, yarındık, gelecektik. Haykırdık tek bir ağızdan düşlerimizi. Olaylar sonrası günlerce Antakya halkı istisnasız sokaklara çıktı ve direndi. Ben Armutlu'da oturuyorum. Direniş evimin önünde gerçekleşiyordu. Benim imkanım olmadığından başlangıçta belgesel çekmeye niyetim yoktu. Bu tarihi ve onurlu direnişini birileri çeker ben de yardım ederdim diye düşünüyordum. Daha sonra Sevgi Direniş Parkı'nda çadırlarda, direniş gündemine dair konuşurken tesadüfen Çapul TV'den Özge bu direnişin tarihinin kaydını

tutumamız gerektiğini söyledi. Ve ilginçtir ki o sırada mahalleden arkadaşım olan ve filme daha sonra röportaj vererek katkıda bulunan Ahmet Atakan ve abimin arkadaşları "Sen bu işin okulunu okuyorsun, kendine güven ve bu projeyi yap", "Tüm Türkiye'ye izletiriz" dedi. "Ya beceremezsem, ya güzel olmazsa o zaman ne olacak?" diye sorular soruyordum. Korkuyordum istediğimi başaramayacağım diye... Ne yapmalıyım? Nasıl yapmalıyım? Başlangıçta sadece kelimeler vardı. Bir fikrimiz vardı. Sonra "Çek" dedi tanı, çekmeliydik belgeseli, inanmıştık çünkü... Derken sağdan soldan bulduğumuz ekipmanlar sayesinde çekimlere başladık ve bu sırada Direnen Sevgi çıktı. Çekimler sırasında hemen hemen her gece Armutlu'da polis saldırısı ve direniş sürüyordu. Bir yandan direnirken diğer yandan röportaj vermeye çalışıyorduk arkadaşlarımız. Cesur Antakya halkının acısını ve onurlu direnişinin tarihin

kaydını tutuyorduk, değerli bir iş yaptığımızın farkındaydık. Çekimlerde bize yardım eden, desteğini hiç esirgemeyen hep yanımızda olan herkese çok teşekkürler!

Halkın tarihini kara yazanlaraydı isyan; özgürlüğü yazan kalemleri kıranlaraydı. "Direnen Sevgi"yle baharı örgütleyenlere karşı zulmeydi isyan. Direnen Sevgi belgeseli tarihe düşülen küçük bir nottur. Korku krallığına diz çöktüren sıradan insanların, penguen belgeseli medyasının isyanına karşı isyanının tarihçesidir. Direnen Sevgi belgeseli, Gezi ruhuna uygun kolektif bir çabanın ürünüdür.

Bu belgesel halkın sesidir. Bu belgesel halkın gücüdür. Anlatılan senin hikayen, hepimizin hikayesi! Üç yiğit evladını yitiren Antakya halkının mücadelesini anlatan "Direnen Sevgi" hayallerini satmayanların belgeselidir!

Direnen Sevgi • 2013, 60'

Yönetmen: Berkan Aktepe • Görüntü Yönetmeni: Onur Eğri
Kurgu: Mert Umut, Onur Eğri • Müzik: Grup Yorum, Bandista

Babamın filmi...

Soner Sert, babasından bildiği bir işçilik hikayesini, iş kazası sonucu bacağını yitiren ve bir üniversitede nü modellğe başlayan işçiyi anlatıyor. Sert'le 'Baba' filmini konuştuk

Aynur Çam

Biraz filminizden bahsedermisiniz?

Öncelikle ben iş cinayetlerinin, iş kazalarının bir sistem sorunu olduğunu düşünüyorum. Dolayısıyla film, iş kazaları ve engelli yaşam üzerine bir söz söylemeye çalışan, bu konu üzerine kafa yordurmaya ve soru sordurmaya çalışan bir film oldu diye düşünüyorum ve bu sebeple yaptım. Filmde anlatılan konu, bir inşaat işçisinin, ailesine bakmakla yükümlü feodal bir adamın, yaşadığı iş kazası sonucu bir güzel sanatlar fakültesine gidip nü modellik yapma sürecini anlatıyor. Kazayı geçirdikten sonra hiçbir yerde iş verilmiyor çünkü sakat, engelli bir adam. Burada toplumun genel algısına dair bir gönderme var. Çünkü "engelli bir insan, eksik insandır" söylemi çok acı. Ek olarak, ömrü boyunca fiziksel gücüyle para kazanan bir insan, bu özelliğini kaybedince dımdızlak ortada kalıyor. Dolayısıyla film bu konuyu ele alıyor. Filmin içerisinde sanata dair birtakım söylemler ve göndermeler var. Çünkü şu an sanat üretenin, işçi sınıfının yanında değil. Onunla beraber, ortak hareket etmiyor. Onun yaşam ve var olma savaşının bir parçası değil.

Peki onca konu varken, neden pek ele alınmayan bir konuyu, işçileri ve iş cinayetlerini ele aldın?

Bundan önceki filmimde Van

depremini inşaat işçilerinin gözünde anlatmaya çalıştım. Vanlı bir işçi, depreme karşı güçlendirme inşaatında çalışıyor. Karısıyla sürekli telefonda konuşuyor yaptığı işlerle ilgili, bu arada işler uzuyor. En sonunda karısını İstanbul'a aldıracağını söylüyor ve tam bu sırada Van Depremi oluyor.

İşçi hikayelerinin üzerine düşmenin sebebi, babamın göçmen işçilik yaptığı dönemde ailemle kurduğum ilişkiydi. Bu benim yakından bildiğim bir şeydi. Bu filmi yaparken yine işçilerle konteynırlarda kaldım. Çünkü onları yakından tanımam gerekiyordu, bilmem gerekiyordu, ne yapmak istediklerini, özlemlerini, hasretlerini... Bunu babamdan yakaladığım o ufak nüanstan dolayı başardım ya da başarmaya çalıştım diyelim. Burada da yine benzeri bir öykü söz konusu...

Feodalizmin ve kapitalizmin içinde sıkışmış ve 'erkekliğini' muhafaza etmeye çalışan bir adamı anlamaya çalıştım.

Filmin yakında galası yapılacak. Filmden beklentilerin ne?

Öncelikle seyirciye bir ayna tutmaya çalıştım. Bu işçi fiziksel engeline rağmen fiziksel gücüyle hala bu sistemin içerisinde bir yerde var olmaya çalışıyor. İş kazası geçirdi fakat bu durum ile ilgili tazminat almaya çalışmıyor, sendikal haklarını düşünmüyor, bununla ilgili bir eyleme geçme gibi faaliyetler düşünmüyor çün-

Baba • 2014, 28', Türkçe

Yönetmen: Soner Sert • Senaryo: Soner Sert

Kurgu: Soner Sert • Görüntü Yönetmeni: Soner Sert

KADIM YAŞAR

BABA

yazan & yönetmen
SONER SERT

kü hakikat de böyle. İşçi sınıfı şu an AKP'ye oy veriyor. Bunun hepsini bir bütün olarak düşündüğümüz zaman film, Brechtian sinema içinde var olmaya çalışan ve işçi sınıfına sorular sordurmaya çalışan bir yerde dursun istiyorum. Dolayısıyla filmin gösterimlerini daha fazla yerde özellikle de işçi sınıfına yapmak, onların da bu durumu daha fazla düşünmesini, kafa yormasını istiyorum. Bir şekilde feodalizm dediğimiz şey de işçilerin kendilerini bu sistem içinde var etme çabasıyla çok alakalı diye düşünüyorum.

İşçi ölümü haberleri gelmeye devam ediyor. 3. Köprü inşaatında üç işçi hayatını kaybetti, Mecidiyeköy'de dersbane parasını kazanırken bir genç hayatını kaybetti. İşçi ölümleri hakkında ne düşünüyorsunuz?

İşçi ölümleriyle ilgili benim genel düşüncem şu; bu sistem değişmediği sürece işçi ölümleri devam edecek. Çünkü zenginler daha çok para kazanmak istiyor. Bu sebeple işçiler

daha çok çalışmak zorunda kalıyor. Günde 12-16 saat çalışıyorlar. Çünkü işi yetiştirmek ile yükümlüler... Gece veya gündüz fark etmiyor. Dolayısıyla işçi ölümleri sistem sorunu. Bunun üzerine kafa yordüğümüzde daha çok şey çıkıyor.

Bir inşaatta çalışmak için ihtiyaç duyulan tek şey fiziksel güç... İnşaat işçilerinin bir meslek odası da yok. Bunun kriterlerini belirleyen, sadece sendikal anlamda bir örgütlenmeden bahsetmiyorum, bunun standartları yok. Sistemin içinde var olmaya çalışan, para kazanması gereken bir insan hemen inşaatlara sarılıyor. Bu da yoğun çalışmadan dolayı sıkıntıları beraberinde getiriyor. Bu sebeple bazıları hayatlarından oluyor. Ve bunun gitgide artması, sizin aklınıza da bu durumun bir sistem sorunu olduğunu getirmiyor mu?

Tuncel Kurtiz Ağrı Dağı'ydı

Reis Çelik

Yaklaşık 20 yıllık Tuncel Kurtiz yoldaşlığı aslında bir usta çırak ilişkisiydi. Kendimi onun yanına çırak durmuş gibi hissettim hep. Çünkü Tuncel Kurtiz bir ustaydı.

O dünyayı içine doldurmuş bir ustaydı. Sürekli kültürlenmek isteyen, sürekli arayan bir adamdı. Zordu onunla iş yapmak. Çünkü her zaman senin söylediklerine evet diyen biri değildi. Her zaman fikirleri vardı. Önce tartışır, karşısındakini tartardı. Konuya ne kadar hakim olup olmadığını mutlaka dolaylı ve ince bir yolla imtihan ederdi. Sonra yapalım derdi.

Tuncel Kurtiz'le arkadaşlık etmek Ağrı Dağı ile arkadaşlık yapmaya benzer. Çünkü onu ben hep Ağrı Dağı'na benzetirdim. Kocamandı,

yüceydi. Baş her zaman bulutluydu. Ne zaman esip-kükreyeceği belli olmazdı. Çok sert buzulları olan biriydi. Ama çok da güzel çiçekleri vardı. Dünyanın en güzel kokuları ve renklerini sunardı.

İnatçı idi. Kara bir inatçı değildi. Doğruyu tespit ettiğinde onun arkasında durma inadı vardı. Bu bölümde çok iyi anlaşırdık. Bana her zaman 'Sen inatçısın ama ben de çok inatçıyım. Bu çarpışmanın kıvılcımı güzel şeyler üretecek Reis' derdi.

Daha doğruyu bulduğunda kendini yenileyen, yapacağı iş için dünyayı aklına dolduran, söylediklerinin ve yaptıklarının arkasında duran böyle büyük bir insan ve usta bir oyuncu elbetteki bütün filmlerimde onunla çalışma arzusunun temel nedeniydi.

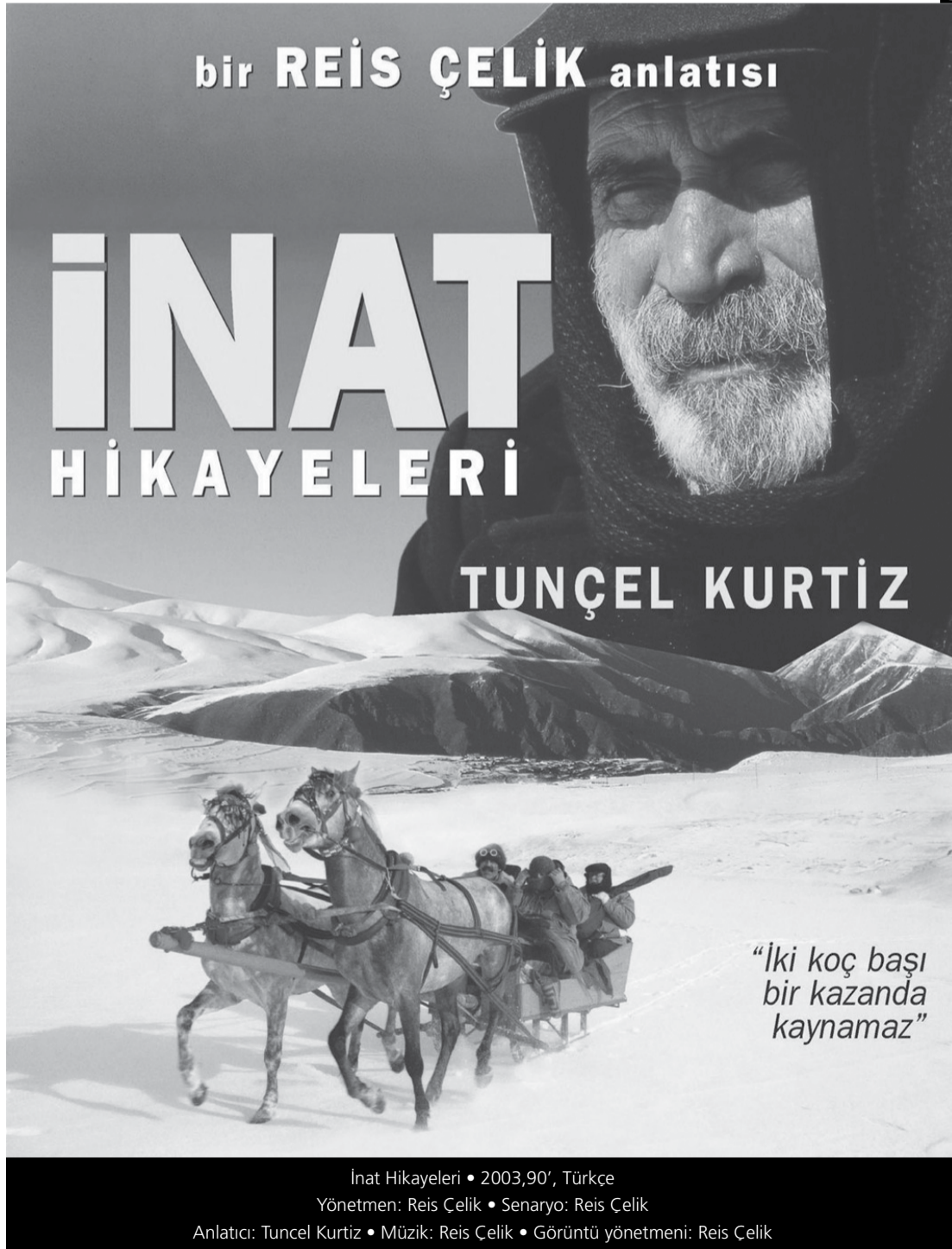
Özellikle İnat Hikayeleri gibi çıl-

gın bir denemeyi sıradan biriyle asla yapamazdım. Böyle bir maceraya girmek için dolu olmak, ve cesaret

lazımdı. Bunların hepsi Baba'da fazlasıyla vardı. Ben de Ağrı Dağı'na yastım ve bir film yaptım.

İnadına film çekmek...

Tuncel Kurtiz'in 5 ayrı karakteri canlandırdığı film belki de türünün ilk örneği. Senaryo ve ekip olmadan Çıldır'a giden yönetmen Reis Çelik ve oyuncu Tuncel Kurtiz. "İnat" sözcüğünden yola çıkarak doğaçlama hikayeler uydurup köylülerle bu hikayeleri filme alırlar. Tuncel Kurtiz'in çok yönlülüğünü iyi değerlendiren Reis Çelik, 5 ayrı hikayeyi birbirine bağlayan "inat" sözcüğü çevresinde örneği pek olmayan bir film ortaya çıkartırlar.

İnat Hikayeleri • 2003,90', Türkçe

Yönetmen: Reis Çelik • Senaryo: Reis Çelik

Anlatıcı: Tuncel Kurtiz • Müzik: Reis Çelik • Görüntü yönetmeni: Reis Çelik

'İki sınıf vardır Ya onlardansın ya bizden'

Ahmet Gümüş

Dünyayı Sarsan 10 Gün Filmi, Amerikalı komünist gazeteci John Reed'in aynı adlı eserinin sadık ve başarılı bir uyarlamasıdır.

20. yüzyıla sosyalizmi yazan Ekim Devrimi'nin güçlü bir anlatımı olan filmde, sinema dilinin başarılı kullanımı ve görsel zenginlik, yazarın içinde yer aldığı ve bütün ruhuyla kavradığı o görkemli 10 günü izleyiciye bütün sıcaklığıyla aktarır.

Kendini önceleyen irili ufaklı birçok ayaklanmanın, devrim girişiminin sonucu olan Ekim Devrimi, aynı zamanda bütün bu savaşımın bir doruğudur. O, Şubat Devrimi'nin kaderini belirleyen, onu proletaryanın devrimi haline getiren ve bir proletarya diktatörlüğüne dönüştüren karakteriyle bir doruktur. Bir "İşçi devletinin" kurulmasının, sosyalizmin olabirliğini gösteren, bütün dünya işçi sınıfına yaşayan bir örnek ve ilham veren bir devrimdir.

Dünyayı Sarsan 10 Gün, devrimin hızla atan nabzıdır. Alınan kararların hızı, hayata geçirilme serilik, kitlelerdeki bilinç sıçraması, adeta önmüzdüden akıp giden çılgın bir sel gibi görünür haldedir.

Hangi kılığa bürünmüş olursa olsun, sınıf çelişkilerinin ve sınıfsal ayrımların neredeyse elle tutulur şekilde netleşmesidir. Devrim her şeyin üzerindeki sis perdesini ayırır, aynılar aynı yerde saf tutarlar. Bütün bir film damgasını vuran ve adeta her şeyi

özetleyip filmin sloganı haline gelen işçinin sözleri gibi: İki sınıf vardır. Ya onlardansın ya da bizden.

Ekim Devrimi sadece iktidarın bir sınıftan diğerine geçmesi değildir. O bütün bir halkın kendini de her gün yeniden yarattığı bir süreçtir. Kararlar, binlerce insanın katıldığı sokak toplantılarında alınır. Tartışan, el kaldırıp karar alan, daha önce yok sayılan, bir fikrinin olabileceği bile düşünülmemiş işçi ve emekçilerdir. Partilerin programları, onların el kaldırıp indirmesiyle, bir anda yok sayılabilir. Başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi kitleler, artık kaderlerinin efendisi ve tarihin öznesidir.

Ekim Devrimi, kendisi gibi asker üniforması giydirilen diğer halkların çocuklarıyla savaşmaktan yorgun düşmüş, artık savaştan çok hastalıklı ve açlıktan kırılan askerlerin isyanıdır. Aynı siyah ekmeği kemirmek istemeyen yoksul halkın isyanıdır. Fakat en önemlisi, başta 1905 devrimi olmak üzere, birçok savaşım içinde, kendi deneyimi ve yenilgisiyle silahlanmış ve pişmiş işçi sınıfının kendisi için, bütün ezilenler için savaşımın önünde yer almasıdır.

Filmde ustalıklı verilmiş olan bir diğer önemli konu, işçi sınıfının öncü partisinin, yani Bolşevik Parti'nin içinden geçilen tarihi anda oynadığı rolüdür. Kurulduğu yıllardan itibaren Rus işçi sınıfının mücadelesinde daima yer alsa da, "en büyük" ve "en güçlü" sayılmayacak olan parti, doğru politikaları, taktikleri ve zamanlamasıyla, yani tam da olması gerektiği yerde

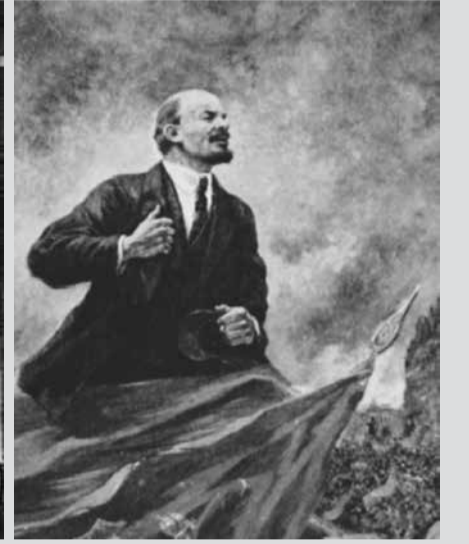
Dünyayı Sarsan 10 Gün / 1983, 139', Rusça

Yönetmen: Sergey Bondarchuk / Senaryo: Sergey Bondarchuk, John Reed, Antonio Saguera

Kurgu: Claudio M. Cutry / Görüntü Yönetmeni: Vadim Yusov

Müzik: Georgi Sviridov / Oyuncular: Franco Nero, Anatoli Ustyzhaninov,

Sydne Rome, Bogdan Stupka

durarak, devrimi doğru rotaya sokar ve tartışmasız bir şekilde işçi sınıfının önderliğini kazanır. Yani onların komünist bir partisi vardır. Onların, sevgiyle ve güvenle bağrına bastıkları Lenin'i vardır.

Film, hiçbir hamasete kaçmadan, kuru ajitasyona düşmeden, bağırıp çağırmadan ve asla yavanlaşmadan verir "büyük insanlığın" büyük mücadelesini. Perdeden akıp giden, gözümüzü bir an olsun ayıramayacağımız bir şenliktir. Sahnedekiler yakışıklı ve albenili oyuncular değil, hırpani kırlıklı işçiler, emekçiler ve kadınlardır. Ama "çılğınca gözüpük" atılğanlıklarıyla, tarih sahnesindeki delikanlı

duruşlarıyla, pırl pırl güçleriyle gerçekler. Gerçeğin en güzel hali... Filmde anlatılan, onların büyük bir sadelik ve görkemle yazdıkları bir destandır. Bizim destanımızdır.

Şimdi Mayıs'tayız. Mayıs, gençliğin baharın. Coşkun, çılgın ve isyankardır. Doğayı pırl pırl donatır, ruhları tazeler. Mayıs, işçi sınıfıdır daha çok ve 1 Mayıs'tır. Bütün dünyanın, işçi sınıfının ayak sesleriyle sarsıldığı o eşsiz 10 günü bir kez daha anmanın en güzel zamanıdır. O 10 günün, o Ekim Devrimi'nin, mazide kalmış bir sayfa değil, geçmişteki geleceğimiz olduğunu umutla hatırlamanın...

'Koskoca dünyaya benim çocuğumu sığdıramadılar!'

Havva Okutan

Yönetmenliğini Can Candan'ın yaptığı LİSTAG (LGBTİ Aileleri İstanbul Grubu) üyesi olan yedi anne babanın LGBTİ (Lezbiyen, gey, biseksüel, trans, intersex) çocuklarının hayatta yaşadıkları zorlukları ve bu zorluklara onlarla beraber göğüs gerişlerini anlatıyor.

Bu belgeselde bireyin büyürken yaşadığı sancılara, bu durumun ailesine, çevresine nasıl yansıdığına şahit oluyoruz. Kolektif bir emekle çekilen belgesel, toplumda önemli farkındalık yaratmaya aday. LİSTAG, 2008'in başından beri lezbiyen, gey, biseksüel, travesti, transseksüel ve intersex bireylerin aileleri ve arkadaşlarına yönelik bir dayanışma

Benim Çocuğum • 2013, 82', Türkçe

Yönetmen: Can Candan • Senaryo: Can Candan

Görüntü Yönetmeni: Oğuz Yenen • Kurgu: Gökçe İnce

grubu olarak çalışıyor. Grup LGBTİ bireylerin aileleri, gönüllüleri ve destekçilerden oluşuyor. "Toplumda biz de varız!" demek adına LGBTİ bireyler ve aileleri çok emek harcıyor. Devletin yaptığı baskının yanında, kendi önyargılarımızla da ailemizi,

arkadaşlarımızı toplumsal baskıya maruz bırakıyoruz. Toplumsal baskı, bir babanın çocuğunu, bir aile bireyinin, diğerini eşcinsel olduğu için öldürmesine kadar gidiyor. Sosyal hayatta; okulda, bir işyerinde, yolda yürürken bile zorluk yaşayan LGBTİ

birey, iş hayatında da çeşitli haksızlıklara maruz kalıyor. Bir insanın yönelimine karışma hakkını nerden buluyoruz, bu hakkı kim veriyor, Gezi Parkı'nda hükümetin hayatımıza karışmasına isyan etmedik mi? Bu baskıyı LGBTİ bireyler nerdeyse doğdukları andan itibaren yaşıyorlar. Toplumsal ahlak dayatmaları yüzünden arkadaşlarımızın yanında ailelerinin olmasına bile izin vermiyoruz. Belgeselin adının 'Benim Çocuğum' olması bizi rahatsız etmeye yetiyor. İyelik ekinin olması bireyin sahiplenildiği düşüncesi yaratıyor. Eşcinsel olduğunu topluma kabul ettirmeyi bırakalım, kendine bile kabul ettiremeyen insanların olduğu bir ülkede yaşıyoruz. Hayatın en zor yanı kendi gerçeğinle yüzleşmek ve bu durumu

kabul etmektir.

En zor zamanlarımızda ailemizin sevgisine ve desteğine ihtiyacımız vardır, bunu inkar ettiğimiz zamanlar olsa bile. Bir anneye 'Koskoca dünyaya benim çocuğumu sığdıramadılar' derttirirken vicdanımız sızlamıyorsa bu toplumda ciddi sorunlar var demektir. Başkasının hayatını yargılamak vicdanımızı dinlemeliyiz. LGBT Onur Yürüyüşü'nde 'Asla yalnız yürümeyeceksin' diye slogan atmıştık. İlk defa bir yürüyüşte kendimi yalnız hissetmemiştim. Benim Çocuğum belgeseli hakkında yazı yazma düşüncesi ötekileştirmek gibi gelmişti, bu konuyu yazarken çok zorlandım, sanki onlar farklı bireylermiş gibi. Özgür bir yaşam dileğiyle...

Gezi'nin Ritmi: İsyanın müziği

Erdal Ergişi

Gezi çok çeşitli konularda analiz edildi fakat siz ritmi ve Sambistanbul'u seçtiniz. Sizi bu yola iten neydi?

Benimle, Sambistanbul arasında kişisel bir ilişki var. Ben Ali'nin grubun kurucusu- çok yakın arkadaşydım. Biz komşuyduk da... Son yılı birlikte geçirdik. Sambistanbulla bağlantılarım bu yüzden çok derindedir. Bu nedenle Sambistanbulun birçok üyesini tanıyordum. Birincisi bu, ikincisiyse bir İtalyan olarak dışarıdan baktığımda Türklerle Brezilyalılar arasında ne olduğunu tam bilemediğim bir şeyler hissediyorum. Bir Türkle bir Brezilyalı bir araya gelirse mutlaka bir şeyler olur.

Sanırım Samba da bu fikri destekliyor. Belgeselde de anlatıldığı gibi sambanın mesajı bir devrim mesajıdır. Ritm, müzik Afrikadan Güney Amerikaya getirilen köleler tarafından yaratıldı. Ancak söylemeliyim ki Brezilya kültürü sambayı sokak müziğine evirmiştir.

(Samba'yı tanımlarken bir an Gezi'yi anlattığımı hissettim.)

Anlaşıldığı kadarıyla Sambistanbul'a ilişkiniz bu projeden evveline dayanıyor. Sambistanbul ve Ali'yle hikayeniz nedir? Ben bir arkadaşlık gibi hissettim. Kamera arkasında da böyle görünüyor zaten.

Dediğim gibi Ali'yle İstanbul'da tanıştım. Almanya doğumluydu. Ali'yle aramda derin bir bağ hissettim. Esasen ben İtalyan'ım ve annem güneyden. Güney İtalya kültürü Türk kültürüne çok benzer. Fakat babam kuzeyden. Ali'de de aynı türden bir çift kimlik durumu vardı. Bir Türk ama aynı zamanda Alman ve o İstanbul'a dönmeyi kendi kültürü ve insanıyla yeniden iletişime geçebilmek için istemişti. İyi bir perküsyonisti. Sanırım Almanya'da öğrendiklerini, o yeni ritmi Türkiye'ye bir hediye olarak vermek istedi. Bence Samba Ali için buydu, bir tür hediye... Benim elimde Ali'nin bu müziği çalarken ve insanların bunu ilk kez dinlerkenki görüntüleri de var. Ali aslında bambaşka bir film. Sanırım o yıllar önce neler olacağını hissetmişti ve başlamak için neyin iyi olacağını... Gezi'deki sambayı gördüğümde ilk başta Ali'nin orada olduğunu hissettim. Bu da bir anlamda onun hediyesiydi...

Şöyle söyleyebiliriz; Gezi'nin ritmi protesto sebeplerine dair bir el kitabıdır. Hissettiğimiz kadarıyla Türk insanını sokağa çıkmaya iten de omuz omuza durmalarını sağlayan da budur. Otoriteriyen kültürün sizdeki etkileri nasıldı?

Gezi'nin Ritmi • 2014, 45', Türkçe

Yönetmen: Güvenç Özgür,

Michelangelo Severgnini

Senaryo: Güvenç Özgür,

Michelangelo Severgnini

Görüntü Yönetmeni: Güvenç Özgür

Oyuncular: Sambistanbul

Bateria do Samba

Gezi'nin Ritmi filminin yönetmeni Michelangelo Severgnini ile direnişi, direnişin müziğini grubunu konuştuk. Bu direnişin hangi müzik türüne benzediğini sordüğümüzde 'Herhangi bir müzik türünün içine koyamam. Bu ancak yeni bir şeyin başlangıcı olabilir' diye yanıtladı

Söylemeliyim ki otoriterlik kültürünü yıllar önce kendi ülkemde deneyimledim. 2001 Cenova'yı hatırlarım belki. Hala 2. Dünya Savaşı'ndan beri insan haklarının askıya alındığı en büyük olaydır. Cenova'da bir G-8 zirvesi vardı ve bir hafta süren etkinlikler boyunca bir kişi öldürüldü. Dünyanın her yerinden gelen protestocular için bir okul yurda dönüştürülmüştü. Bir gece polis oraya geldi ve 19 kişiyi öldüresiye dövdü. Ben de oradaydım. Bu benim jenerasyonumun orada olan üyeleri için ayırıcı bir tecrübeydi. Mesela ben en azından tutuklanmadığım için şanslılardan biriydim ama birçok arkadaşım o kadar şanslı değildi. Tutuklanan arkadaşlarım geçici hapisanelerde yaşadıkları korkunç hikayeleri anlattı. Polis onları faşizan şarkılar söylemeye zorlamıştı mesela... Hatta bir polis yere düşen cüzdanında Mussolini'nin resmi vardı. Malesef otoriterlik kültürü kendiliğinden gelişebilen bir şey. Özellikle de gücü seven görevliler arasında...

Samba tarzında bir tecrübe sokağa çıkıp birşeyleri protesto etmek açısından çok önemli ama risklerden biri provokasyona gelmek... Zira şiddet karşındakilerin uzman olduğu birşey. Onlarda sokakları savaş alanına çevirmeye yetecek kadar silah var.

Eminim ki Samba bu tarz bir düşünce sürecini etkileyebiliyor. Büyük bir gösteride, birçok insanla birlikteken ve sokakta durmak için birçok iyi sebebin varken -ki sokakta durmak genelde iyi fikirdir.- dinlediğin müzik fikirlerini değiştirecek. Şiddeti gördüğünde bile öncelikli olanın biriyle kavga etmek değil orada bulunmak olduğunu hatırlatabiliyor. Onlar

tabii ki seninle kavga etmeyi deneyecek çünkü orada olmanı istemiyorlar. Durum her zaman yanıltıcıdır asıl mesele orada olma amacının kendisini unutmamak. Varlığımla zaten mesajımı iletiyorsun. Müzik seni sokakta olmanın asıl sebebini unutmaktan ve herşeyi polisle yapılan bir yüzleşmeye çevirmekten alıkoyar.

Dün duyduk ki Roma'da bir kadın eylemci polis şiddetiyle karşılaşmış. Dünyanın dört bir yanından böyle haberler okuyunuz ve çözümünü nasıl olmalıdır?

Evet bu tür şeyler her yerde aynı. Toplum kendini organize etmek zorunda kaldığı zaman bir kaç yol var, birincisi birkaç kişinin diğerleri adına düşünmesi ki bu olduğunda toplum kaybeder. Bu birkaç insan kontrolü kaybetme riski yaşadığında şiddete başvurur. Dolayısıyla bu fikri doğru bulmuyorum. Bence insanlık kendini yönetmeye hazırdır. Politikacılara, güçlü insanlara dolayısıyla şiddete ihtiyacımız olduğunu düşünmüyorum. Bence tüm dünyada gelişmekte olan bir farkındalık var. Aynı zamanda güce sahip olan o bir kısım insan da bunu hissediyor ve gerginleşiyorlar. Bence asıl olan otokontrolümüzü kaybetmemek. Zira şu anda iyi bir yoldayız.

Aynı şeyi Roma'da da yaşadık. Şiddetin sorunları çözebileceğine inanmanın bir sonucudur belki de. Yolda yatan gösterici bir kadına tekme atan bir polis görmüştüm, muhtemelen o hangemede heyecanlanmıştı. Sokaktayken bazen nedensiz şeyler yaparsın ama yine de neden böyle birşeyi isteyerek yaparsın ki? O kadın

sokağın ortasında hiçbir şey yapmadan yatıyordu... Bu şiddetle birlikte yürüyen aptallığın sonucu. Eğer verecek başka bir cevabın yoksa şiddete başvurursun.

Dünyanın her yerinde aynı şeyler... Ancak tekrar söylüyorum, bence insanlar kendilerini yönetmeye hazırlar. Umarım tüm bu süreç insanları birileri için oy kullanacakları değil, kendilerini yönetebilecekleri bir dünyaya ulaştırır. İnsanlık birkaç kişinin herkesin hayatını organize etmesinin doğru olmadığını düşünmeye başlamalı tıpkı müzik gibi. Samba mesela... Enstrümanlarıyla gelmiş ve provalar almış birileri var ama sadece müziği takip ederek bile işin bir parçası olabilirsiniz.

Grup üyeleri "Kendi çalgılarımızla gelmiştik ama başladıktan kısa bir süre sonra yüzlerce kişi bizimle birlikte çalıyordu" demişti. Bu insanlığın ne olabileceğiyle ilgili bir metafor. İnsanlar bir arada bir şeyler yapmaya başladıklarında kendi politikalarını da ortaya çıkartabilirler.

Eğer Gezi bir müzik türü olsaydı, hangisi olurdu?

Aynı zamanda bir müzisyen olduğum için bir protestoyu müzikle kıyaslamamın benim için heyecan verici olduğunu söylemeliyim. Müzikten bahsederken doğal olarak türlerinden de bahsedersin ama türler bir yerlerde bir şekilde ortaya çıkarlar. Birileri başlatır... Sanırım bir protesto da ancak yeni bir türün ortaya çıkışı anı olurdu.

Zira bir protesto aslında hazırlıksız yaşanan bir özgür yaratım anı yani doğaçlama birşey. Bu yüzden onu bir türe koyamam ancak yeni bir şeyin başlangıcı olabilir.

Dünyayı, örnek olarak değiştirirsin

Bu bir adamın hikayesi, röportaj yok. Sadece yaşananlar var. Bu adamın hayatının 5 ayını anlatıyor. 2012'deki Napoli şehir yönetimi seçimlerinden önceki dönemde geçiyor.

Filmi yapma fikrine nereden kapıldım. Ben bu adamla yıllar önce tanıştım. Napoli'nin çok sorunlu bir bölgesinde yaşıyor. Ve ne yazık ki mafyanın çok etkin olduğu bir bölgede çok ünlü birisi. Ne zaman seçimler yaklaşırsa birileri gider ve bu fakir, işsiz adamlardan oylarını satın alır.

Ben de bu adamla ilgili bir belgesel çekmek için bunun iyi bir zaman olabileceğini düşünüyordum. Çünkü bu adam 30 yıl önce bir yurttaşlar komitesi kurdu ve bu süre boyunca insanları bir araya getirip bu karanlık insanları protesto etmek için savaştı.

Öteki türlü bu fakir bölgedeki insanlar sahip oldukları haklarını adını bile bilmiyorlar. Ancak adam insanları haklarının farkında yapmaya çalışıyor. Birleşik bir direnişle hayatlarını daha iyi hale getirebileceklerini anlatıyor.

Ancak bölge çok büyük ve insanlar değişiyorlar.

Çünkü temelde bu bölgede yaşayan insanlar başka bir yerde ev bulamayanlar. Eğer başka bir bölgede ev tutabilecek duruma gelirlerse hemen

taşınıyorlar. Sonuçta nüfus yapısı sürekli değişiyor. Ancak o 30 yıldır orada ve mücadele ederek kendini bir hedef tahtasına dönüştürmüş.

O büyük sorunlarla dövüşen küçük bir adam. 60 yaşında olmasına rağmen pes etmeden mücadeleye devam ediyor.

Eserin ismi "megafonlu adam" çünkü bizi en çok etkileyen şeylerden biri, adamın küçük bir megafonla büyük binaların altına gidip insanlara seslenmeye çalışmasıydı. Onları, sokağa çıkıp bu mücadelenin bir parçası olmaya çağırmasıydı. Bizim için inanılmaz bir emsaldir bu...

Sorumluluk ve ilham açısından...

Bu büyük binalarda nasıl insanlar yaşadığını biliyoruz. Bu binaların içindeki insanlar mafya korkusu ve fakirliğin sebep olduğu cehalet arasında sıkışmış insanlar.

Kendileri, toplum veya mücadelenin kültürel anlamı hakkında bir şey bilmiyorlar.

Evde oturup, kapılarını kapalı tutmanın kendi güvenlikleri ve huzurlarını korumak için yeterli olacağını düşünüyorlar. Ama bu doğru değil.

Adam'da onları farkındalaştırmak ve bir şeylerin değişeceğine inandırmak için inadına dik duruyor. Temel öğretilerini "Değişim, mücadeleye sevin katılmanla mümkün." şeklinde

özetleyebiliriz.

60 yaşında olmasına rağmen yaşadığı zor hayat sebebiyle daha yaşlı görünüyor ve bir kısım sağlık problemleri vardı ben de henüz sağlıklı ve ayaktayken bu belgeseli yapmalıyım dedim.

Bundan 20-30 yıl sonra da insanlar (filme konu adamın adı)'nın ne yaptığını öğrenecek. Bence biz İtalyanlar için çok önemli birise o küçük bir dev.

İnan bana İtalya'daki herkes bu bölge hakkında yeterince şey bilir. Napoli'nin bu bölgesi mafyanın silahlı denetimi altında. Avrupa'daki en büyük uyuşturucu pazarı olmalı.

Editörden...

"Kapitalizm gölgesini satamadığı ağacı keser" demişti Marx. Başbakanımız kendi özlü sözleriyle yılların ardından Marx'ı nasıl da doğruluyor: Sular boşa akıyor."

Bu sözlerle başlıyordu 2009'da çıkardığımız gazetenin teşekkür yazısı. Suyunu, deresini satan huylu, huylardan vazgeçmiyor. Kapitalizm her şeye bir fiyat etiketi yapıştırmaya devam ediyor. Marx'ın sözü bu kez Gezi Parkı'nda doğasına, ağacına, yaşamına sahip çıkanların astığı bir pankart oluyordu.

Buna ramen insanlar orayı ve sorunlarını yok sayar bu bir ikiyüzlülük. Ve bu adam sayesinde orada mücadele eden birileri var ve onların hikayesini diğer insanlara göstermek çok önemli. Talihsizce kahramanlaşmış insanlardan bahsediyoruz. Talihsizce çünkü, bu problemlerle kavga ederken yalnızlar.

Sevdiğim bir söz vardır; Dünyayı görüşlerinle değil, örnek olarak değiştirebilirsin."

Bu cümle Vittoria'nın durumuna tam oturuyor.

Çünkü herhangi bir görüşe sahip olabilirsin ancak bir şeyleri değiştirmeye kendimizle başlarız.

Gezi Parkı'ndan tüm ülkeye yayılan bu isyanın 'Her yer Taksim, her yer direniş' sloganı festivalimizin de sloganı oldu. Direnişin simgeleri festivalimizin de simgeleri oldu

'Her yer direniş her yer festival' temasıyla festivalin gazetesini çıkarırken eşitlik, özgürlük, adalet, yaşam ve saygı için verilen mücadeleyi ilğimize kadar hissettik. Gazetemizin hazırlanış aşamasında, isyanda büyütüğümüz birliktelik kültürüne yakışır şekilde çalıştık. Kolektif el emeği, göz nuruyla hazırladığımız gazetemizi ke-yifle okumanız dileğiyle...

IX.
ULUSLARARASI
İŞÇİ FİLMLERİ
FESTİVALİ

HER YER FESTİVAL HER YER DİRENİŞ

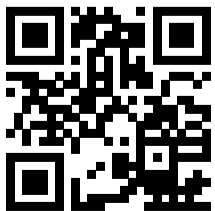

f iscifilmerifestivali

t iscifilmfest

e festival@sendika.org

www.iff.org.tr

DÜZENLEYENLER

DİSK SİNE-SEN | DİSK DEV SAĞLIK-İŞ
DİSK BİRLEŞİK METAL-İŞ | DİSK GENEL-İŞ | DİSK BASIN-İŞ
TÜRK-İŞ PETROL-İŞ | TÜRK-İŞ TEK GIDA-İŞ | TÜRK-İŞ KRİSTAL-İŞ
KESK SES | TTB | HALKEVLERİ | SENDIKA.ORG | ÇAPUL TV